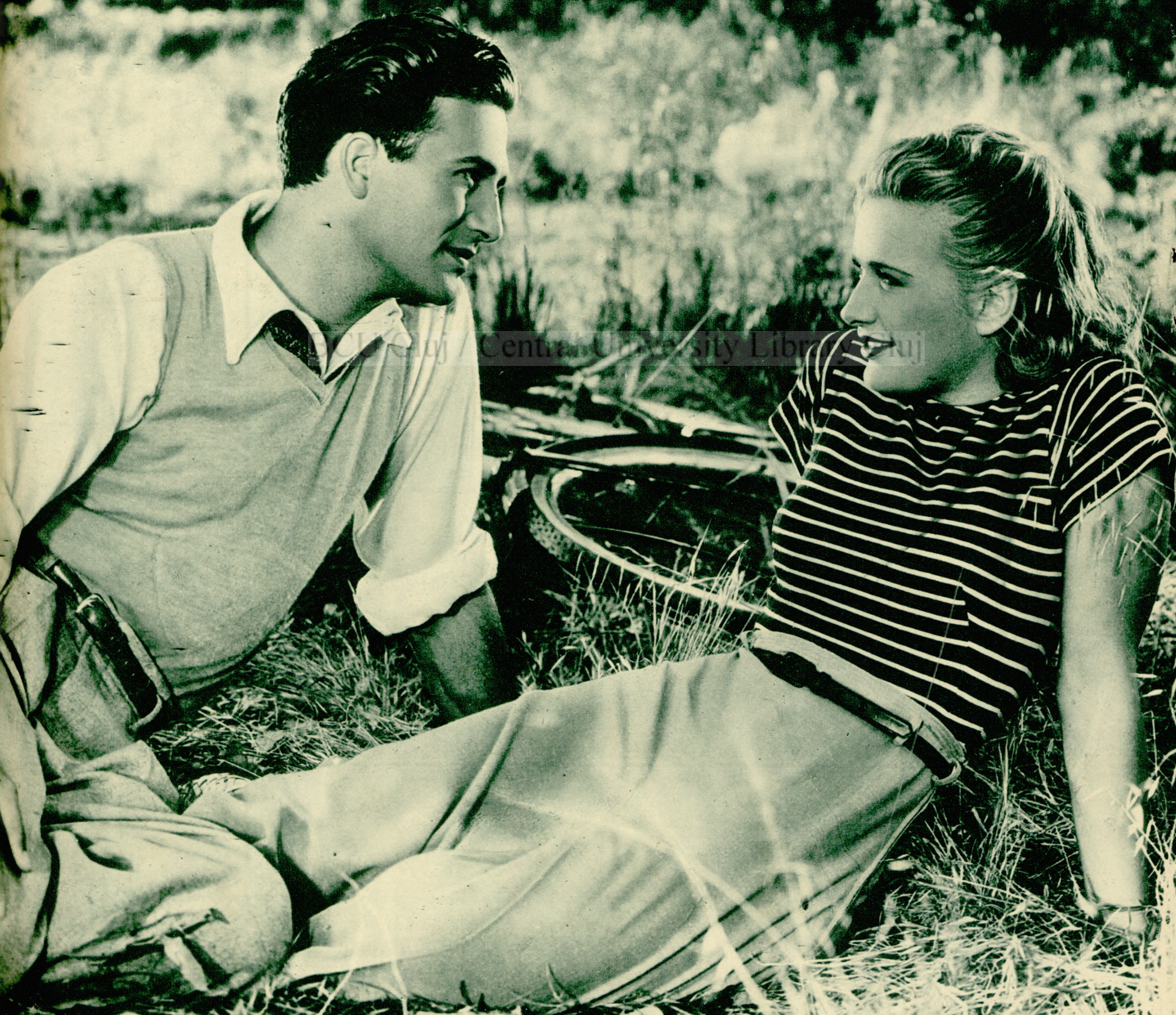

ANUL XIII No. 649

27 Iunie 1939

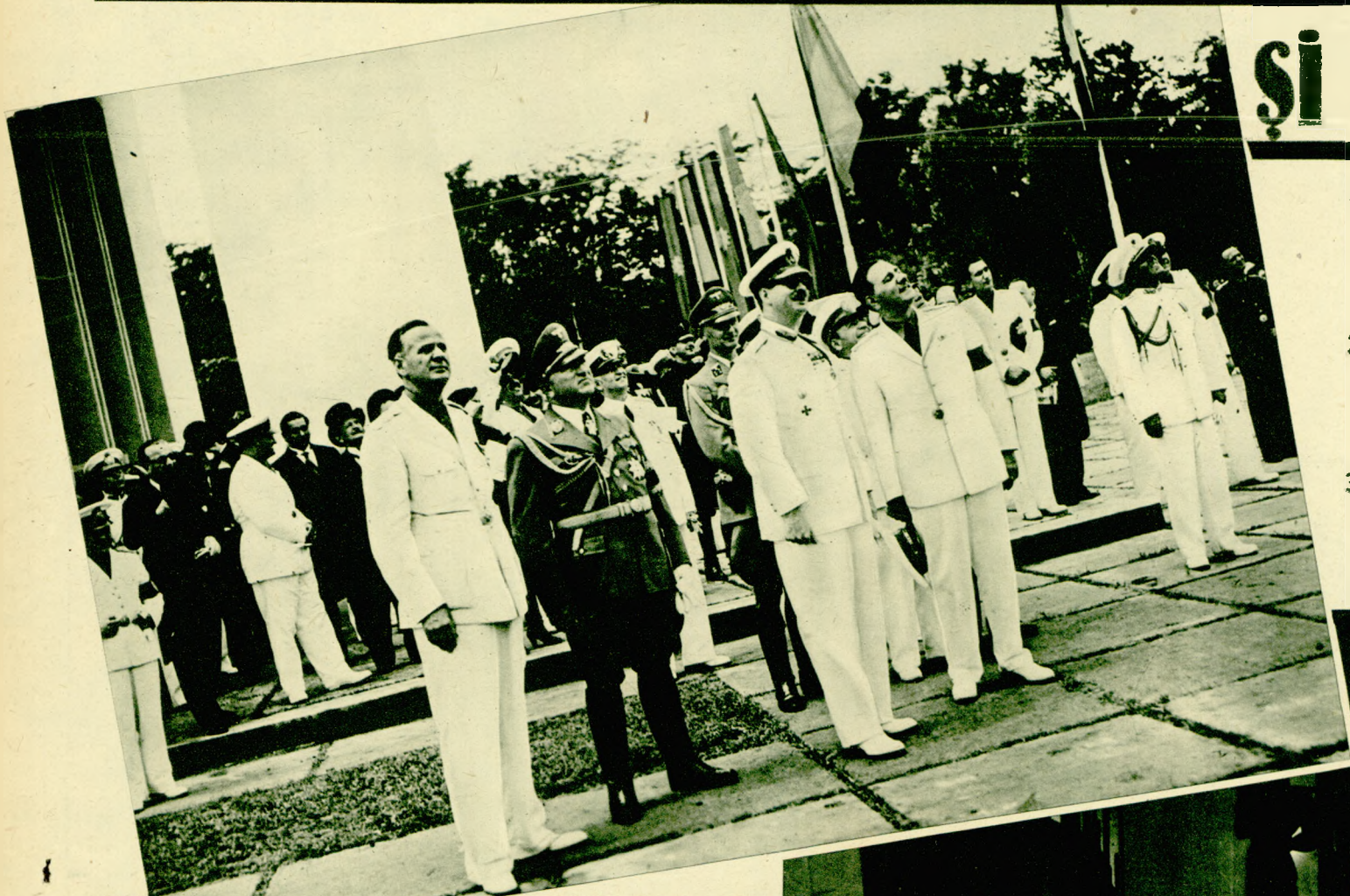
10 LEI

IDILĂ

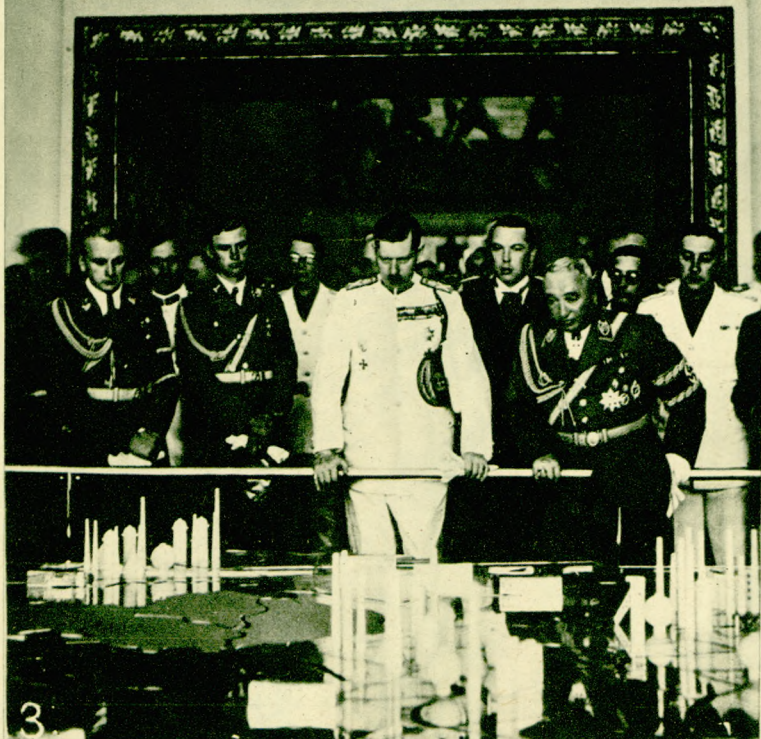
Foto Warner Bros

Inaugurarea expoziției „Muncă și Voc Bună”

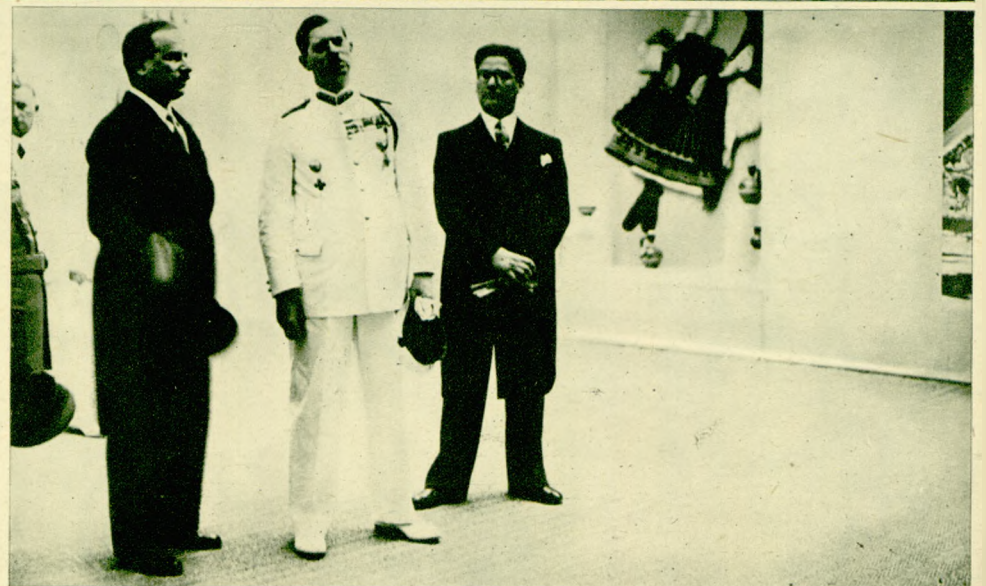

1. M. S. Regele, înconjurat de d-nii Mihail Ralea, dr. Ley și Stavri Cunescu.
2. D. Mihail Ralea, ministrul muncii, își pronunță discursul de inaugurare a expoziției.
3. Suveranul vizitează pavilionul Germaniei.

1. ...nviața ca viața trebuie suportată bărbătește în toată asprimea ei dar și că trebuie să alerge bucurios după fericire.
ADOLF HITLER

M. S. Regele în pavilionul Bulgariei, primind explicațiile d-lui Sava Kiroff, ministrul Bulgariei la București.

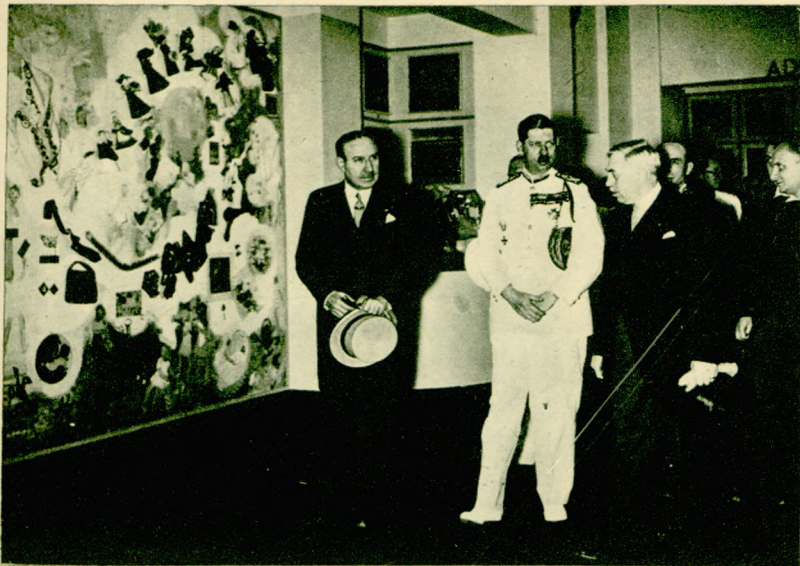
Gândacii
GREERII, PLOȘNIȚELE, MUȘTELE
și orice insecte, le stârpiți radical cu
NA-BOU
PRAF INSECTICID JAPONEZ

**Chirurgie
estetică**

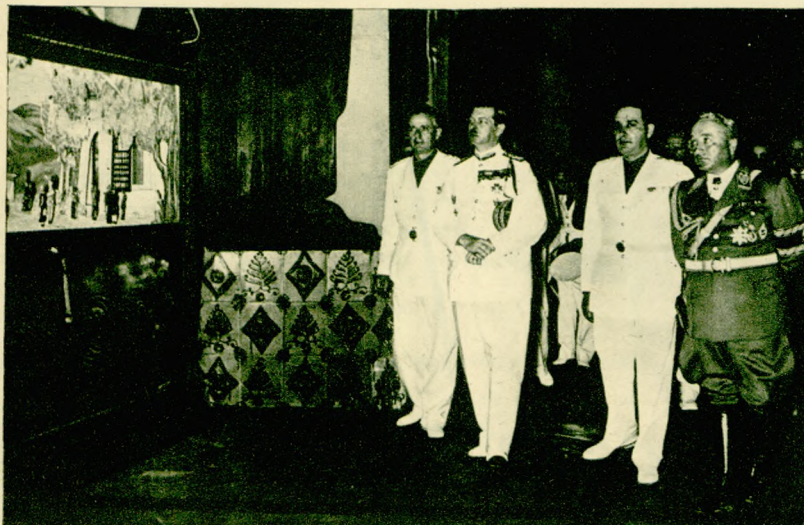
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
Fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
fetei
gușei
și pieptului

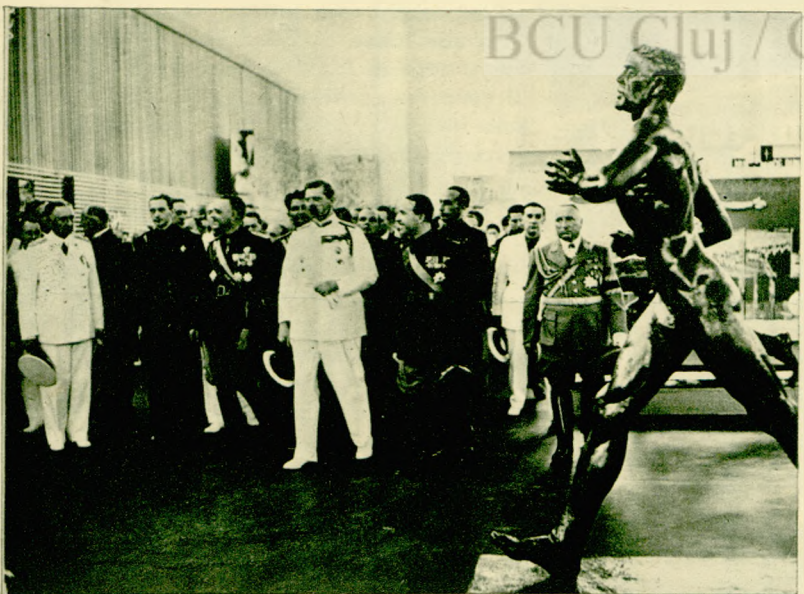
PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
C O S M E T I C A
Ingrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

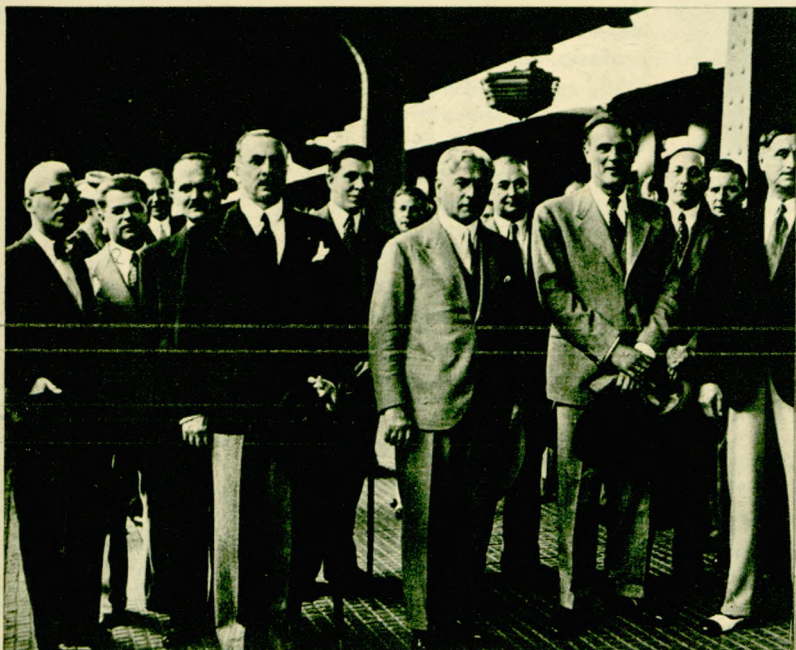
Suveranul primește explicațiile d-lui Adrien Thierry, în pavilionul Franței.

Suveranul, împreună cu d. ministru Mihail Ralea, Stavrî Cunesco și dr. Ley, vizitează pavilionul României la expoziția „Muncă și Voe Bună”

M. S. Regele în pavilionul Italiei.

D. Grigore Gafencu s'a înapoiat în Capitală.

Pe peronul Gării de Nord, d. ministru al Afacerilor Străine, la înapoarea din călătoria făcută la Ankara și Atena.

*Iumătate accentuând...
Iumătate învăluind...*

Două sunt calitățile pe care le cereți unei bune pudre de obraz: invizibilă pentru a permite să se întrevadă căldura și transparența subtilă a unui ten natural și totuși suficient de vizibilă pentru a-i ascunde micile imperfecțiuni și a-i mări farmecul!

Pudra THREE FLOWERS este pudra cea mai indicată pentru tenul Dvs. Cumpărați o cutie și veți descoperi

singură deosebitele-i calități: Finețea ei, aderența ei minunată, delicatul ei parfum... toate acestea făcute pentru a vă înrumuseja.

H. U D N U T
Pudră și Cremă

VIM curăță ori-ce

și aluminiu

OMUL CARE A HOTĂRĂT SOARTA RĂZBOIULUI MONDIAL MAREȘALUL

Joffre

INTR'O minunată zi de Iulie, 1916, în timpul bătăliei de pe Somme, Saint George de Bouihelier trecea într'un automobil, împreună cu un general, al cărui secretar era, prin pădurea Marly. Aveau misiunea să facă o rechiziție. Șoseaua era plină de stânci și copaci, iar automobilul înainta cu greu.

La cotitura unei șosele s'a întâmplat ceva extraordinar. Soldați a căror prezență nici nu putea fi bănuțată prin acele locuri au apărut în fața automobilului, care-i rugară să se reîntoarcă. Nu erau decât vreo trei. Incredzători în însemnătatea gradului celui care se afla în mașină, șoferul dădu viteză. Am văzut numai, în trecere, un automobil tras într'o parte.

— E comandantul șef — spuse Buihelier, cu teamă. Era într'adevăr, generalul Joffre. Deși era îmbrăcat în ținuta unui oarecare ofițer din armata franceză, era foarte lesne de recunoscut după chipul său caracteristic și mustățile sale puțin roșietice. În toiu celei mai crunte bătălii a istoriei, când viețile a sute de mii de oameni erau în joc, generalul găsisese calmul să facă doi-trei pași în pădurea Marly, în tovărășia soției sale. Era impresionant.

200 SCRISORI DE PE FRONT

— Câțiva ani mai târziu, aflându-mă în prezența d-nei mareșal Joffre — povestește Buihelier, i-am spus întâmplarea al cărui erou fusesem. Nu păru deloc surprinsă. Intr'adevăr, în timpul războiului, d-na Joffre își vedea adesea soțul și se plimbau împreună în umbra vreunei păduri retrase.

— Era atât de bun! — spunea dânsa. — N'ar fi admis niciodată să n'am permanent știri dela dânsul. În timpul bătăliei de pe Marna mi-a scris uneori și de două ori pe zi.

Avea dela Mareșal peste 200 scrisori, trimise de pe front. El, care nu lăsa pe nimeni să-i cunoască sentimentele, se desvăluia, fără nici o rezervă, în această corespondență. Intr'una din aceste scrisori vorbește de 40 de ofițeri pe cari a trebuit să-i sacrifice după lupta dela Charleroy, deoarece se dovediseră inferiori necesităților, sau fiindcă au fost lipsiți de sânge rece în fața pericolului. Conștient de responsabilitățile care-i incumbau, voia ca dela cel mai mic până la cel mai mare, să-și îndeplinească îndatoririle, fără ezitare. Credea că greșala unuia singur putea compromite lupta tuturor. Gândea ca un adevărat șef.

În cursul lunii August 1914 nu părăsise încă Vitry le Francois și în timp ce în Europa toată lumea era convinsă că Parisul va trebui să se predea, el studia harta și păstrându-și calmul, proceda la regruparea unităților. În ziua de 27 August, Joffre îl primia pe generalul Foch, pe care-l chemase dela Nancy. Il convocase la Cartierul general, iar Foch, care nu știa pentru ce este chemat, era destul de neliniștit. Tot atât de tumultuos în pasiunile sale, tot atât de neliniștit ca și comandantul său suprem, ceru imediat să fie primit de Joffre. Generalisimul îi răspunse însă că n'are timp să-l primească, deoarece are de lucru și că-l așteaptă pentru seara la masă.

În cele din urmă se întunecă, iar Foch și Joffre se întâlniră.

— Luați loc — îi spuse Joffre subordonatului său. — Ce părere aveți despre vremea de afară?

RĂBDAREA PUSĂ LA INCERCARE

Foch nu făcuse însă câteva ore cu automobilul, spre a duce o conversație despre vreme. Totuși, n'a avut altceva ce face decât să răspundă politicos întrebării pusă de acest șef uimitor. Joffre era un mare mâncăcios și nu se sătura niciodată. Foch îl privi cum înghite beașteack-uri întregi și o farfurie plină cu cartofi prăjiți, brânză și pâine. Conversația era vioaie, dar nu privia decât lucruri neînsemnate. Pentru ambii bărbați, masa trebuia să constituie o odihnă.

— Generale — îi spuse Joffre lui Foch, după masă. — Vino mâine dimineață pe la mine, acum mă duc să mă culc.

Il lăsa pe Foch tremurând de ciudă și blestemând în sinea lui pe șeful care-i impunea o nouă așteptare. N'ar fi putut oare să-i dea măcar o indicație asupra celor ce-l preocupau. Nu se gândea la neliniștile prin care trecea? De ce se bucura par'că să-l fie încordat?

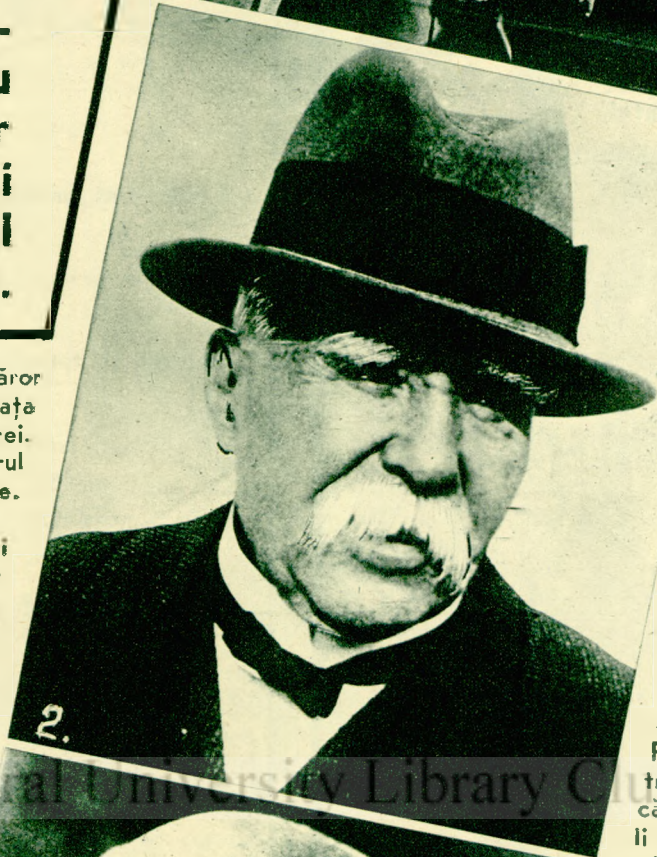
Comandantul șef al armatelor franceze, nu era omul saloanelor sau al ministerelor, ci un fervent al acțiunii și al vieții retrase.

1. Mareșalul Joffre în România, fotografiat alături de regretatul mareșal Averescu și dl. C. Argetoianu.

2 George Clemenceau.

3 Raymond Poincaré.

Toată noaptea, în timp ce Joffre se odihnea liniștit, Foch nu putu închide ochii.

— Generale — îi spuse a doua zi Joffre. — Sper că ai dormit bine.

Privirea sa, ușor ironică, făcea să se întrevadă ceea ce gândește. Fără îndoială că pusese la încercare răbdarea lui Foch. Ii cunoștea calitățile de om de acțiune, voia însă să-i puie la încercare abnegația și spiritul de disciplină.

CALITĂȚILE UNUI ȘEF

Joffre îl informă pe Foch că a luat hotărârea să-i încredințeze comanda armatei a 9-a. Era dela sine înțeles că dându-i un post de comandă atât de însemnat, avea tot motivul să caute să-i cerceteze caracterul. Il știa iritabil și impulsiv, avea însă și sânge rece. În urma acestei experiențe era sigur de el. În lupta dela Marna, Foch s'a dovedit la înălțimea misiunii sale. Inițiativele pe care le-a luat în cursul acestor zile grele și mai ales în luptele din mlaștinile St. Gond, sunt în amintirea tuturor. O lună mai târziu, Joffre îi dădea posibilitatea să se manifeste și mai strălucitor în lupta de pe Yser.

Una din principalele calități de șef este aceea să fii un bun psiholog, spre a cunoaște pe oamenii care-i ai sub comanda ta. În afară de pregătirea profesională trebuie să conțezi și cu moralul individului, cu potențialul său de inteligență și energie. În alegerea colaboratorilor săi, Joffre s'a dovedit a fi imparțial și având un spirit larg. O intuiție extraordinară îl făcea să cunoască calitățile ascunse ale oamenilor. L-a întrebuințat astfel pe Foch în misiunile cele mai importante, dându-i ca mână dreaptă pe generalul Waygand. În statul său major l'a luat pe Gamelin, care astăzi l-a succedat. Avându-se în vedere facultățile extraordinare pe care le-a dovedit Joffre în timpul războiului, se vede clar că în afară de geniul militar avea o pregătire generală, care-i îngăduia să sesizeze problemele în ansamblul lor.

—

CLEMENCEAU ȘI JOFFRE

Cei ce l-au cunoscut pe Mareșal sunt de acord că în societate, omul acesta era de o timiditate excesivă și era departe de a face o impresie bună. Inferioritatea aceasta superficială i-a făcut mult rău. Poate că de-ar fi fost un om sfătos și cu vorbă plăcută, desigur că ar fi câștigat totdeauna punctul său de vedere. În conferințele pe care le-a avut în cursul anului 1914 și cei următori, cu miniștrii Franței, chiar dacă nu se lăsa intimidat, era totuși stingherit în replici și oarecum debusolat. Poincaré, care avea un fel de a vorbi, extrem de energic și curgător, îl zăpăcea pur și simplu. Intr'o zi, aflându-se la masă alături de Clemenceau, cu câteva luni înainte de războiu, punându-i-se câteva întrebări în legătură cu chestiuni militare, n'a putut da decât răspunsuri scurte, ceea ce l-a determinat pe Clemenceau să-l creadă un spirit mediocru. Dacă Joffre ar fi

fost judecat cu mai multă obiectivitate, cu siguranță că Clemenceau s'ar fi opus la căderea lui, atunci când generalisimul pregătea o iminentă ofensivă de mare anvergură, care ar fi pus capăt războiului. Dacă s'ar fi întâmplat acest lucru, milioane de oameni ar fi rămas în viață. Dar soldatul acesta, care în plină acțiune era un geniu, era în viața de toate zilele un om lesne de intimidat. În tot timpul războiului nu i-a fost niciodată posibil să se apropie de Clemenceau. Poate că s'ar fi putut înțelege, numai să fi putut sta de vorbă mai mult împreună.

PAREREA LUI JOFFRE DESPRE SFÂRȘITUL RĂZBOIULUI

Într-o zi, Viviani a luat masa cu mareșalul Joffre, care era mai vorbăreț decât de obicei. Era la câteva luni după armistițiu. Reprezentanții aliaților negociau pacea. Joffre era de părere că s'a comis o gravă eroare, punându-se capăt războiului în ziua de 11 Noembrie. Materialitatea victoriei nu era destul de evidentă în ochii Germaniei. Joffre a fost de părere că Germania ar fi trebuit să resimtă mult mai greu grava înfrângere pe care a îndurat-o.

— Avându-se în vedere temperamentul german — spunea Joffre — nemții nu vor consimți niciodată să admită că armatele lor au fost învinse. Ar fi trebuit să trecem Rinul și să ajungem până la Berlin. Războiul ar fi fost prelungit cu câteva săptămâni, în schimb însă spiritul german ar fi fost schimbat pentru vreme îndelungată.

Joffre era un bun calculator. Intocmai ca Napoleon, prefera uneori un exemplu drastic unei concluzii neclare. Un lucru este însă cert: viitorul nu depinde de oameni, nici chiar de cei mai mari. Viața schimbă elementele, într-o tumultoasă întrepătrundere de forțe, cărora spiritul de prevedere caută să li se pună în cale.

Artiștii români peste hotare

Compania „Carabus” în frunte cu marele nostru C. Tănase, a întreprins un turneu prin capitalele orientului, unde a reușit frumoase succese. — În fotografia noastră: întreaga trupă, împreună cu d. C. Tănase — vizitează piramidele din împrejurimile orașului Cairo.

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

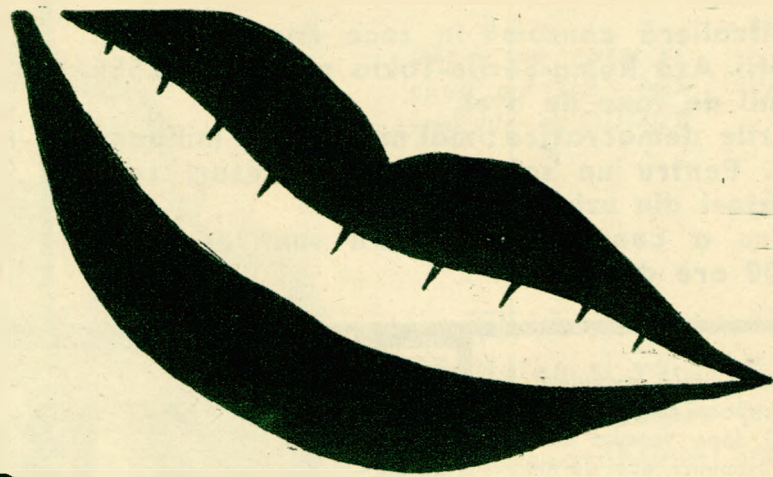
O lectură pasionantă:

„Romanele Captivante”

În fiecare săptămână un nou roman

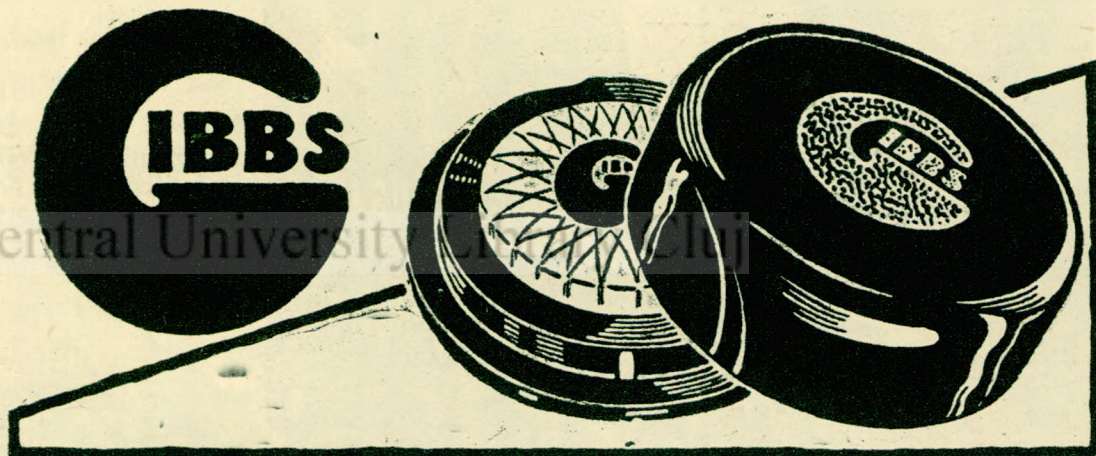
Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

Radio-Adeverul

dinți sănătoși

obțineți numai prin îngrijirea permanentă a gurii. Întrebuințați regulat dimineața și seara săpunul de dinți Gibbs cunoscut în lumea întreagă.

Ei sunt acum în afara pericolului arsurilor solare.

O piele bine bronzată nu mai poate fi iritată prin acțiunea soarelui. Nu există un mijloc mai bun și mai rapid pentru a bronză pielea, decât Crema NIVEA sau Uleiul NIVEA. Ambele conțin eucerita, tonicul neîntrecut al pielii, care, prin excelență, o ferește de arsuri solare.

Crema NIVEA

în cutii
și tuburi

CITIȚI

MAGAZINUL

O mitralieră consumă în zece minute 56 kg. muniții. Axa Roma-Berlin-Tokio produce 28.555 de mii de tone de oțel.

Puterile democratice: mai mult de 67 milioane tone. Pentru un soldat vor fi necesari zece lucrători din uzină.

Pentru a construi un avion sunt necesare 18.000 ore de muncă.

EPOPEEA militară evoluează în spiritul epocii respective. Dacă soldații depe vremuri au fost adevărați războinici, acei de mâine vor fi mecanici sau ingineri. Problemele tehnice vor domina războaiele de mâine. În zece minute de luptă, o pușcă mitralieră consumă 30 kg. de muniții; o mitralieră 56 kg.; un mortier de 50, 130 kg., iar un mortier de 80, 800 kg. Prin urmare, în zece minute, un

RĂZBOIUL DE MÂINE, ÎN CIFRE

75 și aceasta în caz fericit, spre a se face o breșă într'un baraj de sârmă ghimpată. În cursul atacului din 16 Aprilie 1917, dat de armata a 5-a și a 6-a franceză, prepararea de artilerie a necesitat 60.000 tone de muniții, adică 450 milioane franci aur. Prepararea atacului din 20 August 1917, dela Verdun, a costat 280 milioane franci aur, adică 40.000 tone de muniții. Atacul dela Malmaison 30.000 tone de muniții, adică 210 milioane franci aur.

Construirea în masă a obuzelor necesare unui atac, pune problema unei organizări industriale considerabile. Nu este acelaș caz și cu construirea cailor de asalt. În aceasta, industria mecanică (motoare și transmisii) joacă un rol preponderant, iar metalurgia nu poate furniza pentru blindajul cailor de asalt acelaș oțel ca și pentru obuze.

Măsura în care atacul cu ajutorul cailor de asalt poate să reducă sau să suprimă prepararea de artilerie, poate modifica aspectul militar, tehnic, economic și financiar al unui război.

Cele 30.000 care de asalt Renault construite în timpul războiului au costat nu mai puțin de 200 milioane franci. 440 dintre ele au fost distruse. Prin urmare, materialul pierdut în timpul luptelor din cursul ultimelor cinci luni ale războiului a atins aproape 30 milioane franci.

MAI ÎNAINTE DE TOATE, STOCURI

În fața multiplelor nesiguranțe ale războiului de mâine, principalele națiuni europene, își constituie stocuri importante. Stocurile acestea nu sunt constituite numai din material de război propriu zis, și nu trebuie să fie adunate în depozite. În Statele Unite se încurajează, spre exemplu, cumpărarea obiectelor de zinc și nichel, pentru a se stimula importarea acestor metale. În caz de război, stocurile de obiecte ar fi rechiziționate și ar constitui o materie primă importantă pentru armată. Germania procedează în acelaș fel.

Dar politica stocurilor nu este suficientă pentru a soluționa o problemă atât de complexă. Pentru a se soluționa problema cauciucului sintetic nu este suficient să se cumpere stocurile necesare unei durate probabile a conflictului. În aprecierea cantităților se pot face grave erori, iar dispariția unui singur element de bază, poate determina schimbarea aspectului războiului.

Pe de altă parte, surrogatele nu au toate calitățile necesare pe care le au produsele naturale.

POTENȚIALUL DE RĂZBOIU

Potențialul de război al unei națiuni, e o noțiune completă din care face parte, în primul rând, echiparea industrială, bogățiile minerale și cadrele militare și științifice, forțele morale și tradițiile sale militare.

Artileria ușoară italiană defilează în Lybia.

Tancuri americane la manevre.

simplu batalion poate risipi trei tone de pulbere și oțel, căci puterea focului armelor moderne e de patru ori mai puternică decât în 1914.

Acest simplu exemplu ne face să ne gândim imediat că în eventualitatea unui război problemele tehnice și economice sunt cele mai însemnate. În spatele oricărei armate moderne, în afară de judecata cărilor statului major, se profilează depe acum la orizont uzine gigantice.

PROGRESUL TEHNIC

Un război modern ridică probleme extrem de importante și complexe. Nu este suficient ca mobilizarea economică și tehnică a națiunii să se facă cu cea mai mare amplitudine. Nu trebuie să ținem numai seama de aspect cantitativ și să multiplicăm primele previziuni. E evident că trebuie să se țină seama și de progresul tehnic.

Apariția carului de luptă a constituit în timpul marelui război o inovație, care a modificat aspectul tactic al operațiilor și al colaborării industriale și tehnice din dosul frontului.

În prepararea de artilerie, risipirea naturală a loviturilor, nesiguranța reglajului și lipsa de precizie a obiectivului fac să fie necesare 500—700 lovituri de tun, de 155, pentru a se distruge o baterie. Iar 700—800 de lovituri de tun de

Este evident artificial să faci o comparație între producția a două țări și să tragi concluzii privitoare la capacitatea de producție a fiecăreia dintre ele. Totuși, câteva date ne pot orienta asupra problemei în general.

Germania reînsuflându-și industria de armament, a produs în cursul anului 1936, 18.756 de mii de tone de oțel. Adăugând producția austriacă de 424.000 tone și a Cehoslovaciei de 1560 de mii de tone, producția italiană de 1951 de mii de tone și cea a Japoniei de 5150 de mii de tone, a Mandciukului de 344 de mii de tone și a Spaniei de 370.000 tone, se ajunge la o cifră totală de 1.165.417 de mii de tone de oțel. Producția Franței metropolitane de 6.703 mii tone de oțel, la care se poate adăuga producția de 11.974 mii tone, aceea a Statelor Unite de 48.534 mii tone, ceea ce dă un total de 67.211 mii tone. La această cifră se mai poate adăuga încă 19.092 mii tone, ținându-se în seamă producția Canadei, Australiei, Indiei și U. R. S. S.-ului.

PROBLEMA MĂINII DE LUCRU

Cu privire la echilibrarea economică a unei țări în timp de război, șeful statului major economic german, generalul Thomas, scrie :

„Într'un războiu modern, nevoile militare nu vor avea drept limită decât limitele capacității economice a întregii națiuni”.

Pornind de la acest principiu, se pune problema mâinii de lucru și a cadrelor, în cazul unui viitor conflict.

În Martie 1933, Germania avea 6 milioane șomeri. În Aprilie 1938, nu mai era decât 400.000, între cari se aflau, în mare majoritate, lucrători nespecializați. În 1939 numărul șomerilor a scăzut la 94.000. Lipsa mâinii de lucru în Germania s'a văzut de prin 1936, iar doctorul Syrup, președintele oficiului de plasare al lucrătorilor, susține că are urgentă nevoie de 800.000 lucrători.

Oficiul a instituit o amendă de 150 mărci, care va fi plătită de șeful de familie, care nu va anunța imediat autorităților dacă vreunul din copiii săi și-a terminat studiile. Germania ține să utilizeze, mai ales mâna de lucru, tânără. Pe de altă parte, dacă un mic comerciant sau un mic industriaș nu este socotit necesar în angrenajul general al economiei țării, i se retrage dreptul de a mai profesa și este trimis să lucreze într'o industrie anumită. Numărul meșteșugarilor a scăzut din anul 1937, cu 90.000.

ZECE LUCRĂTORI LA UN SOLDAT

Decretul mareșalului Goering, din 22 Iunie 1938, a mobilizat, încă din timp de pace, toată mâna de lucru a națiunii. 30.000 lucrători agricoli au sosit din Italia, 5000 din Olanda, iar din 115.000 deținuți de drept comun, 85.000 sunt utilizați pentru a remedia lipsa de mână de lucru. 25.000 dintre ei lucrează la nivelarea solului, drenaj și irigație, 1500 în carierele de piatră, iar 1300 în industria metalurgică.

Dar ceea ce lipsește nu e numai mâna de lucru. Mulți conducători de mari întreprinderi au semnalat forurile competente că pregătirea militară și sportivă se face în dauna celei intelectuale, și că nu vor avea de unde să-și recruteze inginerii și chimiștii calificați.

Asociația inginerilor germani subliniază că din 1928, numărul studenților a scăzut la mai mult de jumătate, în universități. În școlile superioare tehnice, numărul diplomelor decernate în fiecare an, era de circa 2700. În 1937 nu s'au decernat decât 2200 diplome, iar în 1938 abia 1800. În 1933 existau 65.000 ingineri fără ocupație. Anul acesta, industria germană are nevoie de încă 18.000 ingineri.

Pentru un soldat combatant vor fi necesari 10 lucrători de uzină, în cazul unui războiu defensiv și 13 în cazul unui războiu ofensiv. Pentru a se construi un avion de vânătoare, sunt necesare 9000 ore de lucru, iar pentru un avion de bombardament 18.000 ore de lucru, în cazul când se dispune de tot utilajul modern. Germania își vede limitată acțiunea de elemente pe care nu le poate învinge. Pentru Franța, Anglia și America, problema are cu totul alt aspect, potențialul lor industrial și uman fiind covârșitor.

Pentru cunoașterea potențialului economic al Țării

„Enciclopedia României”

Necesitând o muncă din cele mai migăloase și cercetări de sinteză a unor probleme asupra cărora cu greu s'a putut obține materialul informativ necesar, volumul III al „Enciclopediei României” destinat Economiei Naționale va apare abia la sfârșitul lunii a anului acestuia.

Materialul pe care-l prezintă, în forma celei dintâi cercetări de sinteză a economiei românești, ne arată potențialul economic al țării, cu toate lipsurile, realizările și nevoile ce se pot descoperi. Este un inventar al celui mai încercat, năpăstuit și invidiat domeniu al vieții noastre. Volumul cuprinde peste 1300 de pagini cu multe ilustrații, cu bogate planșe, hărți, grafice și desene, privitoare la evoluția și situația economiei românești. Rolul volumului este acela de a arăta omului politic, omului de știință, omului de afaceri economia românească, în ce fel trebuie ea îndrumată și ce lipsuri adânci împiedică propășirea noastră materială.

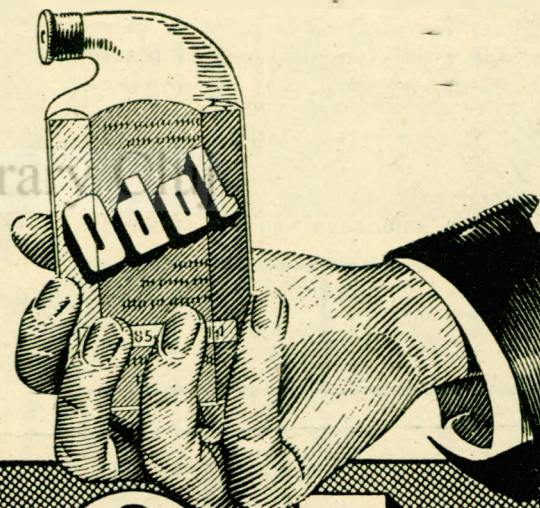
Când mă cule și
când mă scol, îmi
spăl gura cu ODOL!

Ingrijiiți-vă gura cu ODOL. Sănătatea și voioșia pretind o eficace apărare igienică. Aceasta o obțineți întrebuintând ODOL. Apa de gură ODOL - apără sănătatea, înviorează, îmbogățește și purifică respirația Dvs., menținând dinții strălucitor de albi și sănătoși până la adânci bătrânețe.

Ingrijind gura cu ODOL, îngrijiiți cu succes de sănătatea și frumusețea Dvs.

O DOL este întrebuintat cu succes în toată lumea, de peste 50 de ani. În strălucirea dinților sănătoși se întrunesc sănătatea și frumusețea, căci numai atunci când dinții și gura sunt ținute într'o curățenie perfectă, germenii și toxinele distrugătoare nu se cuibăresc în jurul dinților.

Ingrijiiți în mod conștiincios gura și dinții, căci numai astfel îi puteți păstra curați și sănătoși.

ODOL

Placinta
copiilor va fi mai frumoasă
dacă vor avea o bicicletă~

DIMINEAȚA COPIILOR

le oferă
2 BICICLETE • 3 TRICICLETE • 5 TROTINETE
expuse în vitrina magazinelor
AUTOTRORIE Doamnei
ca premii la marele concurs de jocuri

amănunte în „DIMINEAȚA COPIILOR”

PIRAȚII TIMPURILOR NOUI

Submarinele ARMA TEMUTĂ A CORSARILOR SECOLULUI NOSTRU

SE știe că în țările care au o flotă comercială sau de războiu, apar uneori în ziare anunțuri, prin care se atrage atenția amatorilor că se va vinde la licitație publică un pachebot, un cuirasat, un contratorpilor, sau alte vase care constituiau pe vremuri orgoliul marinei respective. E vorba de bună seamă de unități demodate, inutilizabile chiar și ca nave de școală, și pe care cumpărătorii le revând ca fier vechi sau le transformă în nave comerciale de a zecea categorie.

În 1926 a apărut, pentru prima dată pe piața mondială, un submarin de ocazie. Era un „U-Boot” foarte vechi, avariat în mai multe rânduri în timpul războiului, despre care experții marinei americane erau de părere că nu mai merită să fie reparat.

Cu toată publicitatea gratuită pe care au făcut-o ziarele, nu s'a gândit nimeni să cumpere nava și e probabil că submarinul așteaptă în vreun port militar american, o soartă mai bună.

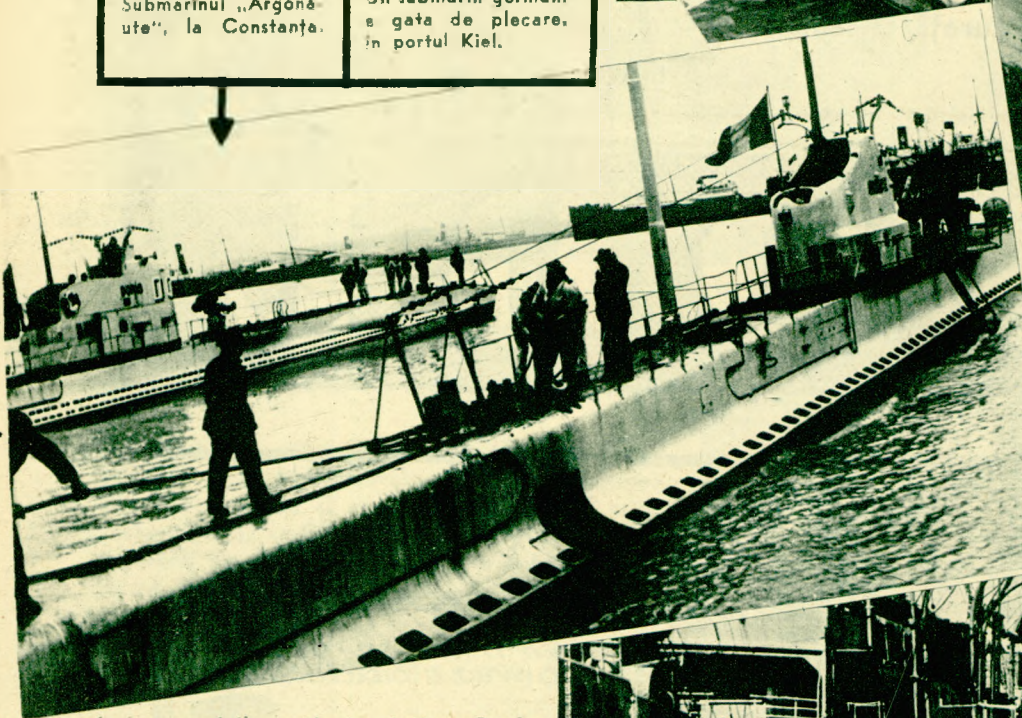
Alte tentative de vânzare, de același fel, au dat tot un rezultat negativ, până ce în 1930, submarinele reformate și-au găsit cumpărători în persoana reprezentanților unor state asiatice. Unele din aceste submarine sunt azi în serviciu. Se spune că o flotilă de asemenea unități ar fi trebuit să ia parte la ultima insurecție a lui Venizelos, dar că a sosit prea târziu la locul de întâlnire.

CONTRABANDA DE OAMENI

Sunt unii cari mai pot crede încă, că submarinele americane vândute la licitație,

Submarinul „Argonote”, la Constanța.

Un submarin german, e gata de plecare, în portul Kiel.

fericesc micile națiuni asiatice. Pe la începutul anului 1938, autoritățile de imigrare și vamă din New-Orleans și Florida, au fost sesizate de unele fenomene bizare. Pentru a ne face mai înțelegi trebuie să arătăm că dela sfârșitul prohibiției, principalul comerț al bootlegger-ilor și contrabandiștilor americani, nu este acela de cocaină, tutun sau alcool, ci contrabanda de oameni.

Legile restrictive ale imigrației sunt draconice și nu îngăduie decât o imigrare legală, minimală, în timp ce numărul acelora cari ar dori să intre în Statele Unite este imens. E

mai ales de imigranți politici europeni, germani, austriaci și ruși, dar și chinezi sau japonezi, cari nu mai pot intra în paradisul Statelor Unite, de mai bine de un sfert de secol.

Există syndicate puternice ale contrabandiștilor, cari se ocupă numai cu aceste transporturi clandestine. Zeci de mii de nenorociți așteaptă în Canada, Mexic sau Cuba, ca domnii contrabandiști să-i introducă în Statele Unite, deși pentru imigranții clandestini, pedepsele sunt foarte severe.

Comerțul acesta aduce venituri formidabile sindicatelor. Contrabandiștii întrebuințează mijloacele cele mai moderne, ca avioane, automobile blindate, etc. și pot suporta foarte ușor pierderea unui avion, prinderea unui convoi sau orice altă nenorocire. Numărul clienților variază între 25.000 până la 50.000 oameni pe an, fiecare plătind între 100 până la 5000 dolari, în afară de veniturile lunare pe care trebuie să le dea contrabandiștilor, de teamă să nu fie denunțați. Având în vedere imensitatea frontierelor Americii, lupta autorităților împotriva contrabandei de oameni, e extrem de grea. Și când au crezut că datorită echipamentului lor perfect, polițiștii au reușit să-i înfrunte pe gangsteri, s'a ivit o lovitură de teatru, care i-a zăpăcit pentru câteva luni de zile.

CLANDESTINII DELA CAP CATOCHE

Agentii secreți ai poliției americane au semnalat că dintr'un centru preferat de contrabandiști, a pornit un convoi, spre America. Punctul de pornire era Cap Catoche din Mexic. Mijlocul de transport erau bărcile automobil.

Autoritățile de pe coasta americană, prevenite prin T. F. F., au dublat supravegherea în dreptul portului New-Orleans și al Floridei, trimițând patrulile navale până la limita apelor teritoriale. Cu toate acestea, în cele 24 de ore care au urmat, nu s'a observat nimic anormal. Navele care patrulau s'au reîntors la baze, fiecare fiind convins că clandestinii nu au putut intra în Statele Unite.

Spre marea mirare a agenților secreți dela Cap Catoche s'a constatat însă că bărcile automobil s'au reîntors fără încărcătura de emigranți.

Ce deveniseră aceștia? Era vorba de vre-o patruzeci de nenorociți, în cea mai mare parte refugiați politici, cari dispăduseră într'un fel neliniștitor. S'ar fi putut ca gangsterii contrabandiști să-i fi aruncat pur și simplu în mare, văzând că nu-i poate debarca pe coasta americană. Lucrul s'a mai întâmplat. Dar o nouă patrulare nu duse la descoperirea nici unui cadavru. Enigma continuă.

A DOUA ENIGMA

E probabil că dosarul ar fi fost clasat din lipsă de date, deoarece nimeni n'a venit să reclame dispariția celor câteva zeci de emigranți. Dar câteva săptămâni după afacerea dela Cap Catoche s'a mai produs o întâmplare, de data aceasta pe coasta Pacificului.

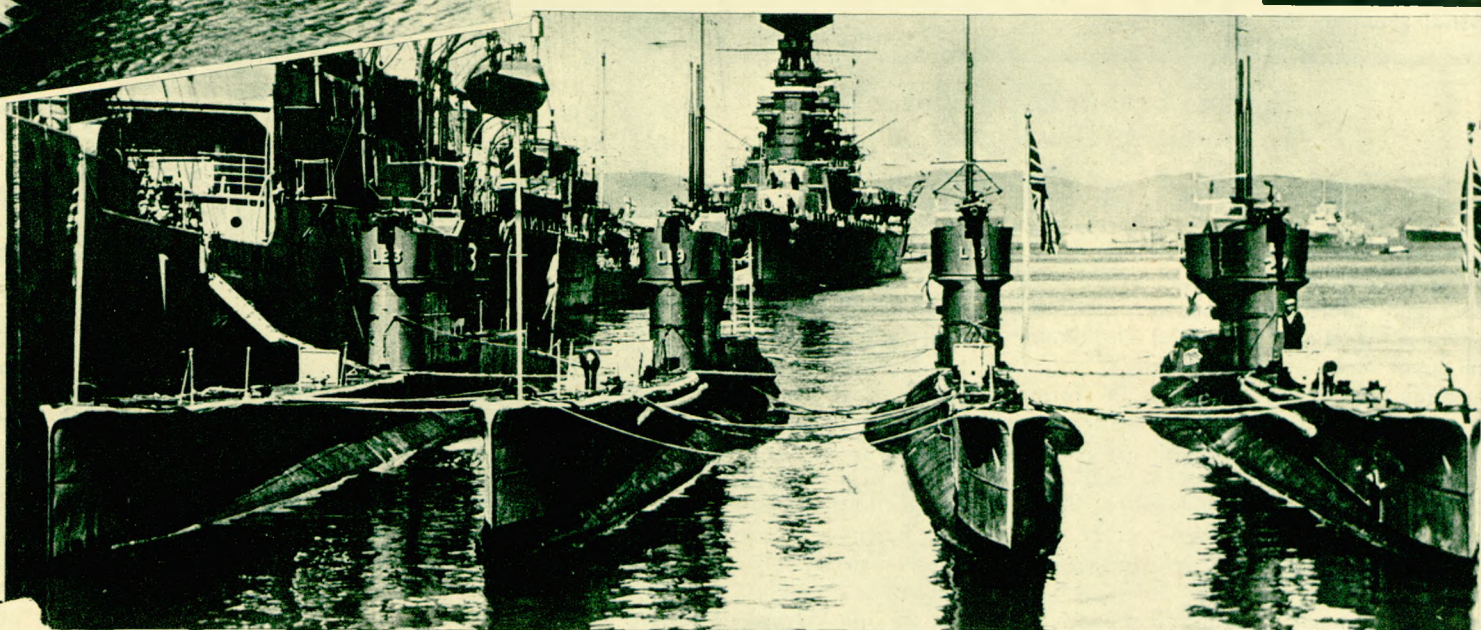
Într'o bună zi, în primăvara trecută, poliția a descoperit o vastă afacere de stupefiant, organizația având ramificații în diferite porturi și care se ocupa cu transportarea de heroină în Statele Unite.

În speranța că se va putea înșfășit pune mâna pe întreaga bandă, câțiva suspecți au fost lăsați liberi, iar transportul a fost sigilat în taverna în care fusese descoperit.

În schimb, întreaga coastă americană și mexicană a fost pusă sub supraveghere. Nici o barcă nu putea să intre sau să iasă din apele teritoriale respective.

E lesne de înțeles uimirea poliției, când a aflat, după 48 de ore de așteptare încordată, că lăzile cu heroină au fost furate și transportate cu un camion, în direcția St. Quentin. Echipa de polițiști au plecat în aceeași direcție, dar au sosit

Submarine britanice, în portul Gibraltar.

prea târziu la destinație. Gangsterii îmbarcaseră marfa pe o barcă-automobil, pornind în larg, ca o furtună.

— Nu ne vor scăpa de data aceasta! — își spuneau polițiștii, sau noi, sau mexicanii îi vor prinde. Nu i-a prins însă nimeni. După trecerea unui răstimp, barca-automobil a revenit în port, iar cei trei oameni aflați la bordul ei s'au arătat foarte surprinși de acuzația ce li se aducea. La bord nu exista nici un pachet de heroină, iar echipajul putea dovedi că nu s'a ocupat niciodată cu traficul de stupefiante, că erau cu bani și că-și cumpăraseră barca, cu o zi mai înainte.

Polițiștii erau disperați. S'au văzut constrânși să dea drumul celor trei gangsteri, când spre marea lor uimire, primiră o nouă radiogramă din San Diego, port al Statelor Unite, prin care se arăta că poliția capturase niște lăzi cu heroină, care purtau sigiliul autorităților mexicane, St. Quentin.

Culmea era că aceste lăzi fuseseră găsite la bordul unui vas, care venia din direcție diametral opusă decât Mexic.

ALTE MISTERE

Mai înainte ca polițiștii chiar și cei mai perspicaci să fi putut explica enigma acestor lăzi fantome, alte afaceri, tot atât de curioase au dat de lucru ambelor poliții. Frontierele erau încălțate zi de zi, fără ca cineva să-și fi putut explica cum. Orice logică era călcată în picioare.

Din Pampas, Florida, s'a semnalat plecarea unui vapor cu încărcătură suspectă și având la bord trei gangsteri căutați de poliție. Vaporul trecuse de apele teritoriale americane, așa că nu mai putea fi cercetat. În schimb, navele mexicane, prevenite, se bucurau de captură. Când vaporul a intrat în apele mexicane, s'a făcut o descindere la bord, dar nu s'a găsit nimic. Cazul n'a fost însă clasat, ci s'au făcut cercetări intense. Era o asemănare izbitoare între diferitele întâmplări ale ultimelor luni.

Făcându-se cercetări în jurul imigranților dispăruți în mod atât de misterios, s'a constatat că ei se aflau cu toții în Statele Unite, unii dintre ei reușind chiar să aibe o situație destul de bună.

O BAZĂ PENTRU SUBMARINE, IN FLORIDA

Poliția i-a urmărit pe imigranții clandestini, trei dintre ei putând fi arestați la Boston. Ei au făcut destăinuiri complete. Au arătat că s'au imbarcat la Cap Catoche, la bordul unei bărci cu motor, care i-a transbordat în larg, pe un submarin. Depe submarin au fost debarcați în apropiere de Daitona, în Florida.

A fost foarte ușor să se reconstituie contrabandele fructuase din ultima vreme. Sindicatul prelua marfă și călători, făcând transbordarea în larg, însă în interiorul apelor teritoriale ale țării către unde se făcea contrabanda. În felul acesta, descoperirea era aproape imposibilă.

SUBMARINE PIRATE

După descoperirea acestei afaceri uimitoare, nici poliția și nici vama nedispunând de submarine, a trebuit să se facă apel la departamentul marinei. De atunci patrulele navale și aeriene depe coastele americane au fost completate cu patrule submarine. În felul acesta s'au împiedecat noi contrabande, în schimb contrabandiștii au scăpat de orice urmărire.

Se crede că submarinele pirate se află astăzi într'un port clandestin al Cubei sau Nicaragua, urmând să fie vândute Chinei.

În cercurile marinărești din America Centrală se pune însă întrebarea dacă prădăciunile comise de anumite vase pirate, în ultima vreme, în Pacific, nu sunt opera submarinelor care nu mai pot „lucra” pe coastele americane. Iată că după corăbiile de pirăți am văzut vapoare de corsari, bărci automobil de corsari și chiar și submarine, care se ocupă cu pirateria. E probabil ultima modă pentru anul 1939.

ANTINEVRALGIC DR NANU MUSCEL

INTREBUINȚĂȚI CONTRA

GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se vinde numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU”

Parfumul STYX

COTY

SUAV
TURBURĂTOR
DIVIN....

COTY

oferă

GRATUIT

la fiecare cutie de pudră
un flacon de parfum STYX.

Procurați-vă cutia dela furnizorul Dv.
cu prețul obișnuit de **LEI 130**,
dar grăbiți-vă... cantitatea fiind limitată.

Nu uitați, crema Coty (de zi și de noapte) este completarea absolut necesară a minunatei pudre Coty.
PRODUSE ORIGINALE COTY PARIS

Salvați-vă dinții!

Kalodont și în
tuburi mari

Nu amânați pe mâine ceea ce e mai bine să faceți începând de azi pentru combaterea pietrei dentare: să întrebuințați Kalodont! „De două ori pe zi Kalodont” — iată ceea ce va menține sănătatea dinților d-voastră.

KALODONT

contra
pietrei
de dinți

Betty Carstairs

CAMPIOANA MULTMILIONARĂ A CIVILIZAT O INSULĂ SĂLBATECĂ

LUMEA își amintește desigur de frumoasa blondă care umbla îmbrăcată în salopetă de mecanic și care brăzda apele, cu peste 100 klm. pe oră în barca ei motor. Era campioană a lumii și fusese poreclită „nimfa ultra-rapidă”. Acum opt ani de zile, fără prea mult sgomot, Betty Carstairs, multimilionara campioană în cursele de bărci cu motor, a dispărut.

S'a spus că și-ar fi cumpărat o insulă, posesiune în Antilele engleze, în apropiere de Bahama, în mijlocul acelor mări misterioase, care sunt pline încă de piraiți cu cercei de aur. Pe aci mai poți visa comori îngropate și vapoare frumoase, care apar și dispar, în jurul promontoriilor.

Lumea a crezut că frumoasa sportivă, plictisită din nu se știe ce motive s'a dus să-și continue visul la capătul lumii. Chiar și cei cari i-au fost prieteni au uitat-o, când acum de curând, un mesaj radiofonic a turburat capitalele lumii.

Postul emițător se anunța sub titlul de Z. F. 2. O voce spunea: „Aici e insula Balenelor. Mă numesc Betty Carstairs. Invit pe reporteri și pe fotografi, dacă sunt tentați să facă o călătorie mai îndelungată, să-mi viziteze domeniile. Sunt situate la...”

INSULA MINUNILOR

Urmau indicațiile de longitudine și latitudine.

150 indigeni au devenit supușii acestei regine neincoronate

Betty Carstairs în barca ei cu motor.

Intr-o zi de sărbătoare, căpetenia satului de indigeni, e gata să înceapă dansul.

tudine, pe care câțiva ziaristi aventuroși le-au notat febril.

Zilele trecute, d-l. Reporter și d-l. Fotograf au debarcat în insula Balenelor. În apropiere de debarcader, doi palmieri gigantici străjuiau ca niște monumente.

Regina fără coroană îi aștepta cu mâinile în buzunar și țigara în colțul buzelor. I-a plimbat pe domeniul ei de 18 kilometri pătrați, iar oamenii n'au încetat să fie uimiți.

Reședința Betty-ei Carstairs cu arcadele, verandele și palmierii, pereții ei albi și umbrele albastre, pare un paiaț feeric, transportat gata pe calea aerului. Ici colo se văd bungalow-uri, ceva mai încolo pe țărm, un far, o piscină admirabil amenajată, un dancing, o școală, o biserică și 20 klm. de autostrade, având indicatoare întocmai ca șoselele cele mai moderne ale Europei și Americii.

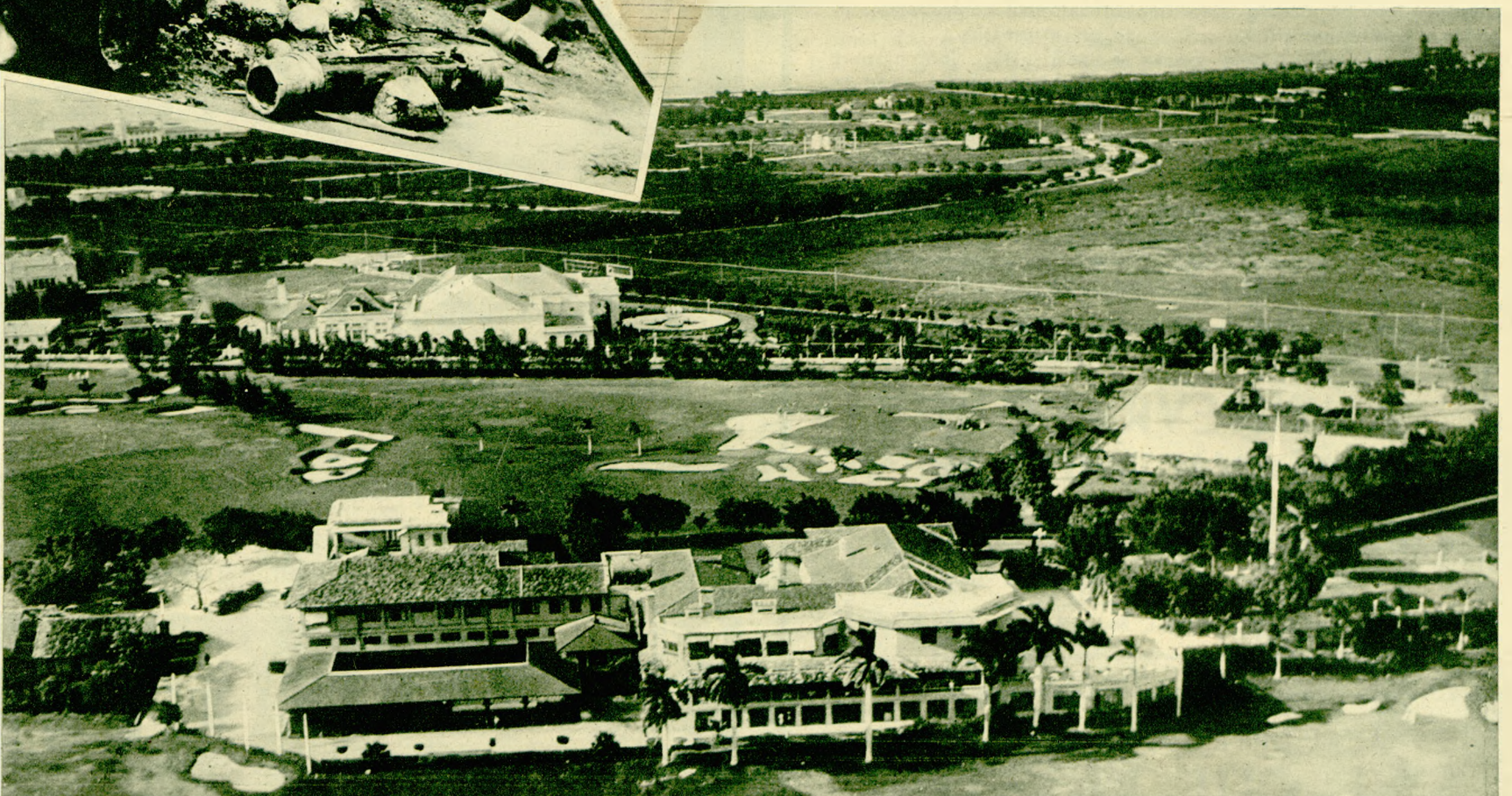
E o întâmplare care ar cere prea multă vreme să fie povestită. E o minune care a fost făurită în opt ani, prin muncă zi de zi. Miss Carstairs a arătat precis cu câte greutatea poate fi înlăptuit un miracol.

Când a debarcat cu doi tovarăși ai ei, scriitorul Hugh Brooke și inginerul Hallcroft n'a găsit decât dune, junglă și deșert. Cumpărase domeniul cu un milion patrusute de mii de franci: 18 klm. pătrați de nimic. Indigenii mureau de foame, și se luptau pentru câteva rădăcini amăruie. Domnișoara

Indigeni-fierari, la lucru.

Orașul nou, construit de curajoasa Betty Carstairs.

aventurieră scrâșni din dinți, se instalează cum putu mai bine și se apucă de lucru.

CONSTRUIREA PARADISULUI

A doua zi a făcut înconjurul proprietății. Fosta campioană a stabilit exact locul izvoarelor, a tufărișului, a pâraielor și a terenurilor cultivabile. Avea nevoie de băeți solizi, ca să poată pune în valoare nimicul din jurul ei.

A telegrafiat la Nassau, capitala insulelor Bahama cerând șapte indigeni, cari au sosit cu sape și târnacoape. Apoi a chemat dela Miami un lucrător specializat în nivelaj.

Au construit în primul rând o cale de comunicație, o șosea. Cei cinci kilometri de drum au fost efectuate într'un timp relativ scurt. Miss Carstairs a făcut dovada că nu-i o simplă visătoare; s'a dovedit femeie de acțiune și a fost contra-maistrul defrișajului. A învățat să mănuiască sapa, să adune pietrele din drum și să taie copaci.

Tufărișul a fost îndepărtat, pământul uscat a fost ridicat, iar oamenii cari de generații trăiau din greu, se uimeau că acea-stă femeie blondă reușea să facă să crească iarbă, acolo unde ei știau de ani de zile, că nu există numai nisipuri. Le dădea de mâncare indigenilor, așa că aceștia au început s'o iubească și o porecliră „doamna albă cu mâinile pline de bogății”.

În felul acesta, Miss Betty, regină neîncoronată, a știut să fie pădurar, pietrar, inginer de drumuri și tot ce-a cerut împrejurarea. Când, în timpul nopții, oceanul murmura molcom, ea desena planuri, fațade fastuoase și palate mirobolante. Sunt oameni cari studiază ani de zile cum să-și construiască o locuință cu trei încăperi. Miss Carstairs visa cum să construiască un regat. Ea creia bulevarde, ridica vile și stațiuni de T. F. F. Visa o biserică, o școală și ce e mai frumos e că-și realiza visul, pas cu pas.

Planul ei era minunat. Voia să creeze departe de oricare altă țară, o țară care nu avea nevoie de nici un ajutor, spre a exista. Voia să civilizeze, la marginea civilizației, să domesticească acest colț sălbatec, și să creeze un paradis de sine stătător.

După drumuri, a făcut un magazin numind pe negrul Harry Jonston, ca director. Întreprinderea are acum o vânzare de 60.000 franci pe an.

Dar paradisul nu va funcționa din plin decât în anul 1943. Până atunci, regina Betty Carstairs a investit 4.500.000 franci, a desenat grădini minunate și a echipat o flotilă de șapte vapoare, dintre care unul a fost construit în întregime pe insulă.

— Pe acesta îl prefer, a spus Miss Carstairs. Începutul de navigație a necesitat construirea unui far. Prin urmare, industria luminei a luat ființă. După aceea a fost nevoie de o școală, o piscină, o biserică și o casă parohială, locuită de un preot de culoare.

Visul se concretiza. Fantezia devenia un fapt. Existau case adevărate, șosele adevărate, culturi adevărate. Oamenii cir-

culau încoace și încolo și în locurile unde pe vremuri exista numai foamea, azi poți auzi spunându-se: Bună ziua domnule preot! Ce mai faci domnule învățător?

Au început să vie vapoare, s'au făcut botezuri, concursuri de înot și o mică țară a luat ființă în jurul unei visătoare. Au venit filme din America, rochiile dela Paris și romane polițiste dela Londra. Zi de zi se debarcau pachete cu marfă.

PE CALEA PROGRESULUI

Insula Balenelor numără azi 160 de locuitori. La întreținerea drumurilor se văd case frumoase și copii cu părul creț, care se joacă pe malul pârâșelor. Muncitorii sunt plătiți cu 1—4 lire pe săptămână, după însemnătatea serviciilor pe care le fac. Jungla a fost refrișată, deșertul e fertilizat, șoselele s'au alungit, pretutindeni se lucrează.

— *Trebue mai întâi să croim calea progresului, dacă vrem să avem progres.*

Reporterii ascultă și privesc. Nu-și cred urechilor și nici ochilor. Iată-l pe scriitor și pe inginer, ministri fideli ai reginei tropicelor. Iată și patru frumuseți de pe insulă, au buze groase, iar rochiile lor de bumbac sunt izbitor de albe pe pielea întunecată. Ceva mai încolo, fac exerciții 42 de cadeți, înrolați sub stindardul de păr bălai al Betty-ei Carstairs.

Iată-l, în fine, și pe paznicul insulei, un fost sălbatec, care poartă la brâu o sabie scurtă și încovoiată, care folosea pe vremuri celor ce încercau să-și deschidă drum în junglă. Cu ajutorul acestei săbii, s'a croit în Antilele engleze, una dintre cele mai prospere exploatare.

Miss Betty Carstairs, făuritoarea paradisului terestru din 1939, surâde depe balconul palatului ei.

Are 39 de ani, părul blond și un domeniu de 18 km. pătrați, înconjurat de apă...

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe luna ~~februarie~~ — 160 pagini 25 lei.

O LECTURĂ PASIONANTĂ:

„ROMANELE CAPTIVANTE”

În fiecare lună un nou roman.

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redactate amănunțit în excelenta revistă **RADIO-ADEVERUL**

Michel
Să-l mănânci!

★ Se înțelege că nu veți mânca niciodată un rouge de buze. Pe de altă parte însă vă veți dori un rouge de buze, care în puritatea substanței sale, să fie destul de bun pentru a putea fi mâncat.

MICHEL poate susține cu succes orice examen privitor la puritate și calitate. Toate materiile prime, cari sunt întrebuintate la fabricarea sa, trebuie să susțină - în ce privește puritatea și calitatea lor - un examen atât de sever, ca și când n'ar fi vorba de un rouge care trebuie aplicat pe buze, ci de un comestibil delicios.

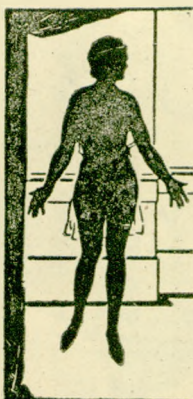
Următoarele calități vă vor convinge fără întârziere, că rouge-ul de buze MICHEL este superior: el poate fi aplicat în mod absolut simetric; el dă buzelor o senzație de prospețime; tonul culorilor sale este pur.

7 TONURI INCÂNTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet. Mărimi: de lux, mare, popular.

Întrebuințați pentru desăvârșirea machiajului Dv. fardul MICHEL, rouge-ul durabil iar pentru ochi, cosmeticul MICHEL care nu ustură și rezistă apei și umezelei.

A SLĂBIT CU 12 KG.

O femeie tălă, care se îngrășase peste măsură, a găsit o metodă ușoară, sigură și plăcută pentru a scăpa de 12 kg. de grăsime. N'a ținut dietă, n'a luat droguri, n'a făcut gimnastică. N'a făcut decât să ia regulat, în fiecare dimi-

neață, Sărurile Kruschen.

Înainte de a începe să ia Kruschen, ea cântărea 66 kg. Acum nu mai cântărește decât 54 kg., îi merge mai bine cu sănătatea și are un ten curat și fraged.

Și Dv., doamnă, puteți căpăta o siluetă sveltă, adoptând același metodă simplă și plăcută. Kruschen este o combinație de săruri minerale, care stimulează funcțiunile organelor interne și le ajută să elimine resturile neîntrebuinate din organism. De îndată ce organele Dv. funcționează leneș, veți observa că începeți să vă îngrășați. Kruschen nu numai că previne acest neajuns, dar încă vă face să vă simțiți mai bine, mai plină de vigoare.

SĂRURILE KRUSCHEN

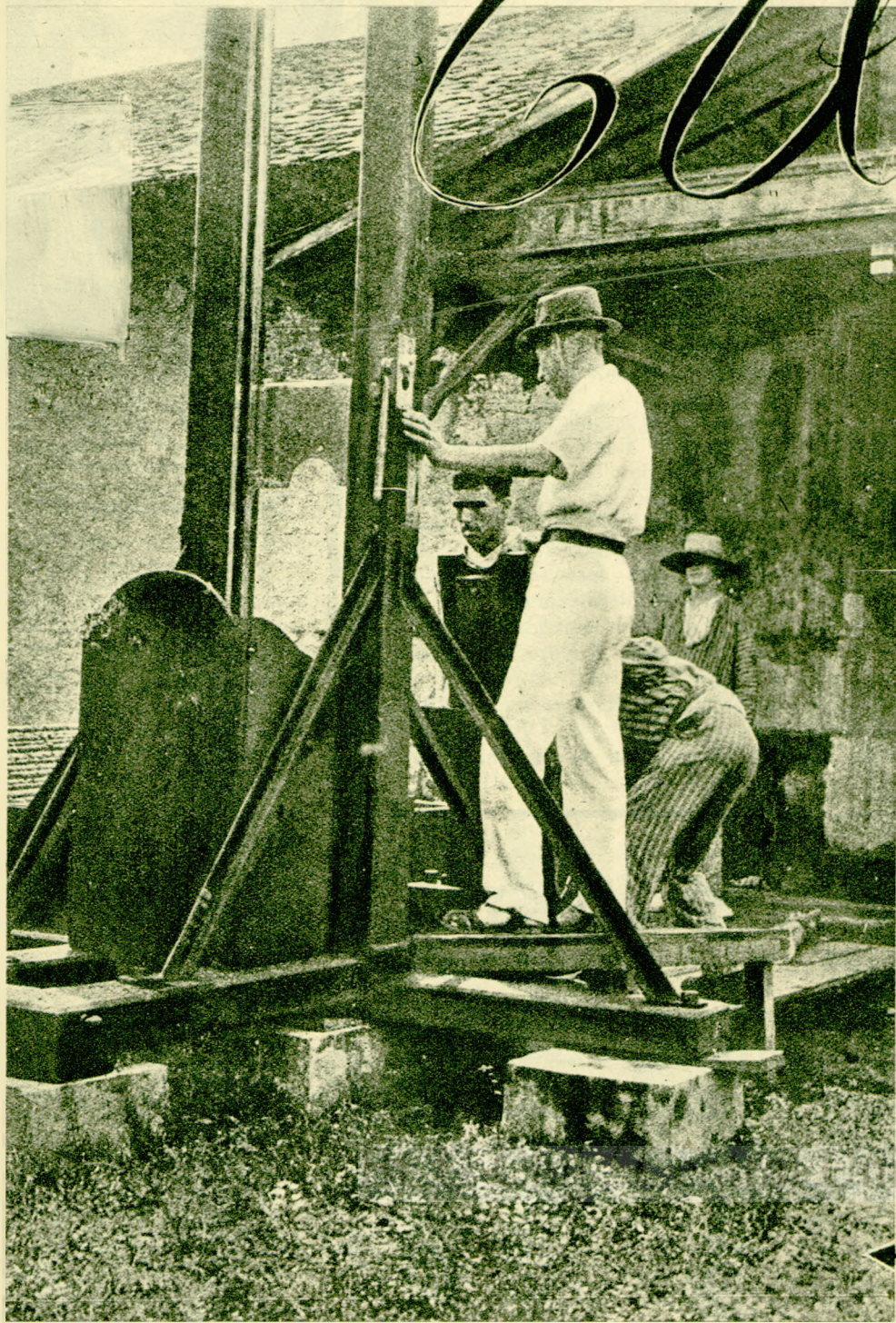
Sticla mică 60 lei, cea mare 95 lei. La farmacia și drogheria.

Chlorodont

servește Frumusețea și
sănătatea dinților Dvs.

CU

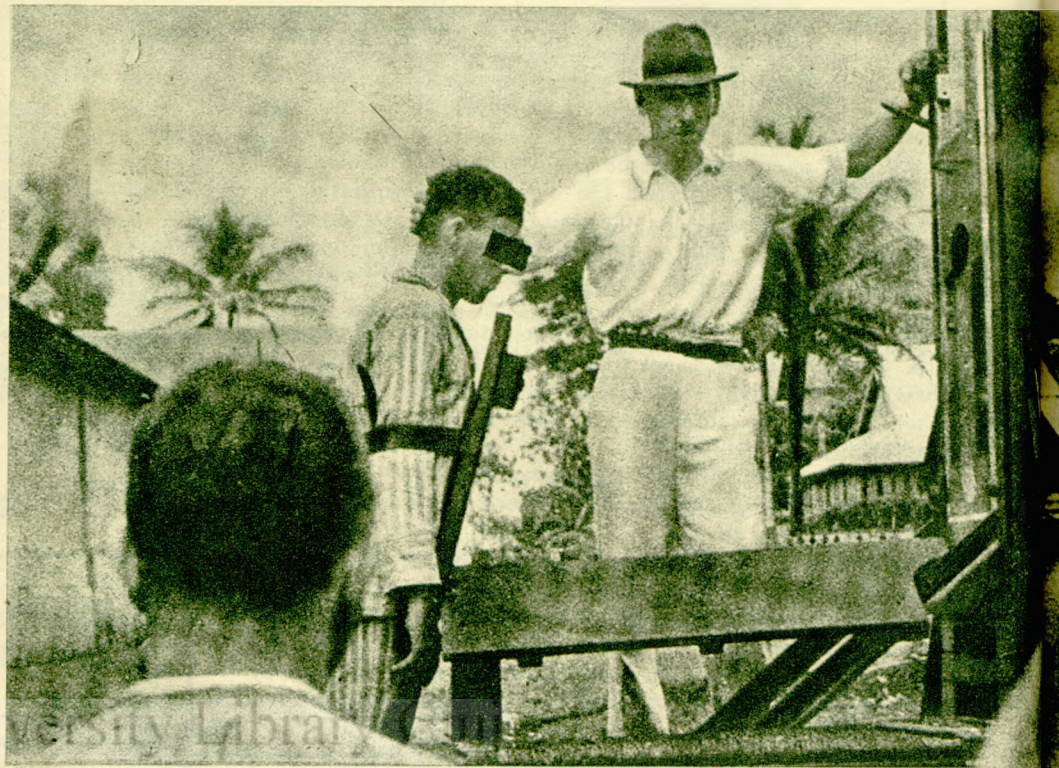
CAP CADE S

In vastele cazărmi, asemeni tuturor celor pe cari le cunoaștem, 6000 ocnași. Aceștia duc viața tuturor ocnașilor, adică sunt supuși unei discipline riguroase, dar primesc în schimb tratament uman. Incorrigibili sunt încarcerati în celulele fortăreței cum sunt toate din lume.

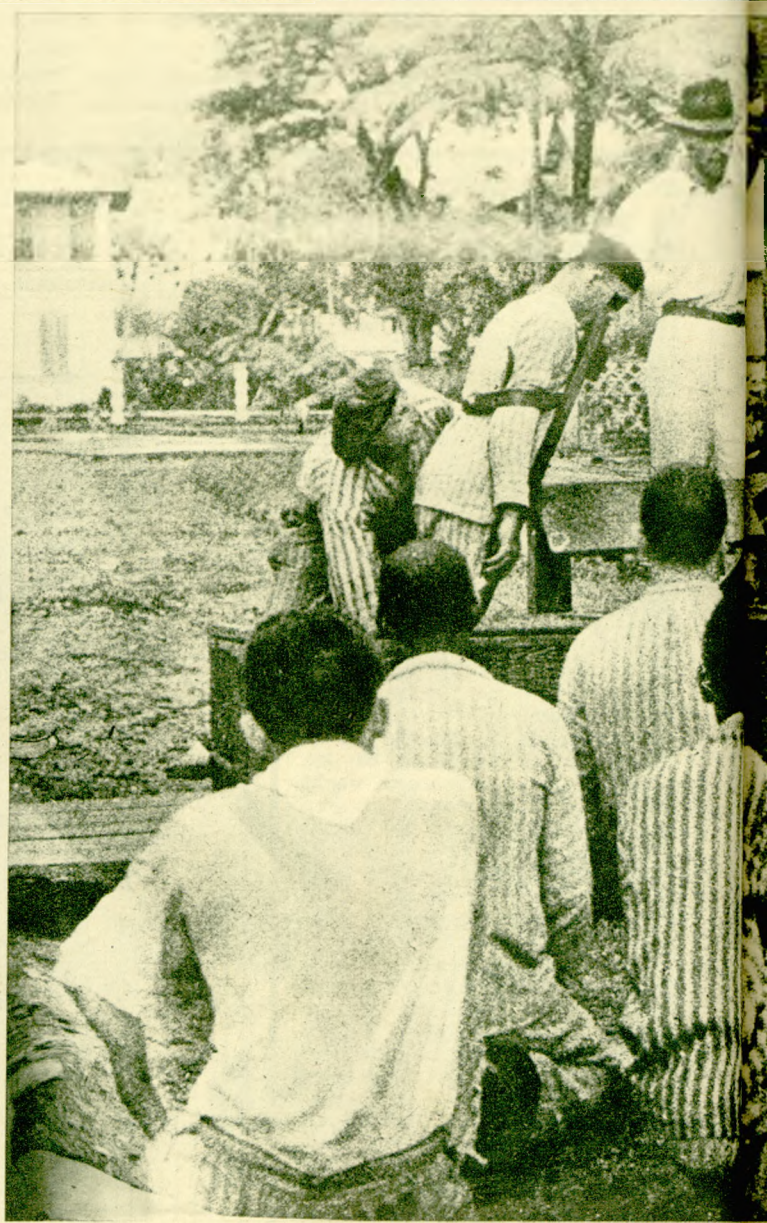
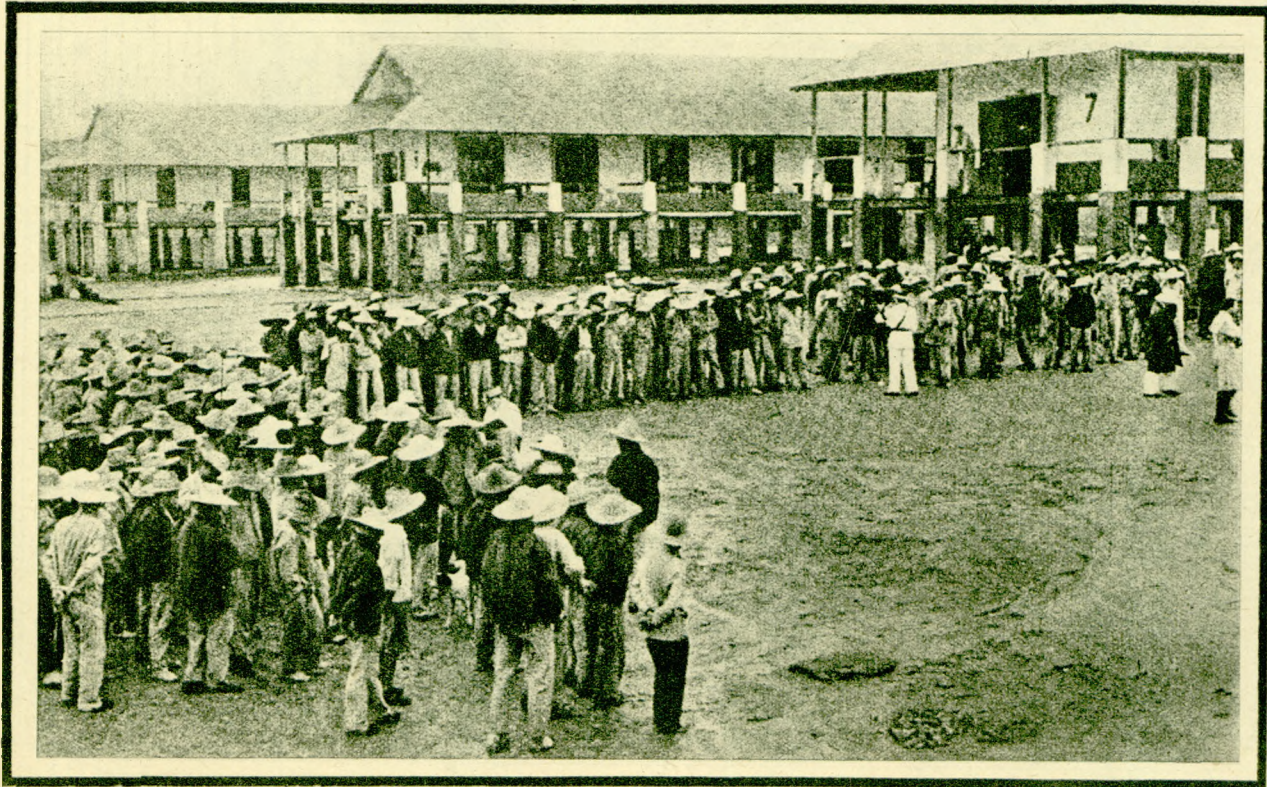
În caz de greșală gravă, deportații din Guyana Franceză sunt special, cunoscut mai mult sub inițialele sale de T-M-S., singura pronunțe pedeapsa cu moartea.

Execuțiile au loc la St. Lorent, la Cayenne, sau la Ile du Salut, comisă crima. Reconstituirea pe care o prezentăm aci a avut loc concursul călăului oficial și al deportaților.

„Monsieur de St. Lorent” e călăul oficial al închisorii. El însuși e un ocnaș și pentru fiecare execuție primește 100 franci. Trăiește într-o colibă izolată, deoarece este urât de ceilalți co-deținuți. Deobicei călăii ocnei mor asasi-nați.

Apelul la St. Lorent du Marony. 1200 deportați trebuie să răspundă „prezent”, în fiecare dimineață și în fiecare seară. Celulele sunt construite pe piloni, din cauza umezelii solului. Seara, după închiderea ușii celulelor, deportații fumează, cântă, joacă cărți sau visează.

B GHILOTINĂ

gardieni supraveghează
să facă munci grele,
oțărare acceptabilă și un
Joseph, celule dezolante,

unui tribunal maritim
arisdicție competentă să

locul în care a fost
Lorent du Marony cu

PRIMUL REPORTAJ FOTOGRAFIC COMPLET, AL UNEI EXECUȚII

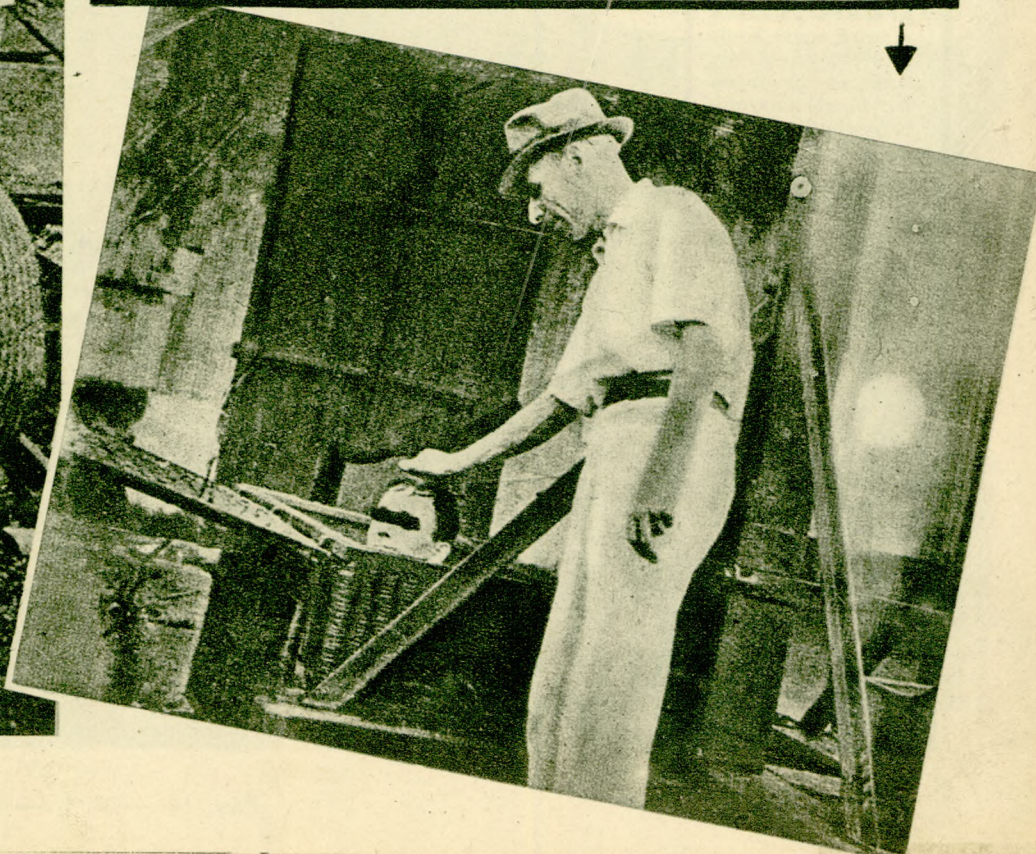
Ultima zi a unui condamnat. Ghilotina a fost ridicată în curtea penitenciarului. Preparatele sunt aceleași ca pretutindeni: dimineața, condamnatul este trezit și dus la o slujbă religioasă, iar dacă vrea poate fuma o țigară și bea un pahar de rom. După aceea, ajutorii călăului îi fac toaleta. Omul e dus în fața ghilotinei, legat de planșă, iar călăul îi potrivește capul sub cuțit.

S'a făcut dreptate. Capul condamnatului a căzut într'un coș, iar trupul lui într'altul. Execuțiile capitale sunt rare în ocna din Guyana Franceză, deoarece, în ultima vreme, traiul condamnaților nu mai este atât de îngrozitor.

Corvoada executării. Tradiția voia ca la execuție să ia parte un număr de deportați, cari ședea în genunchi în jurul ghilotinei. Prin noul regulament, la execuție nu pot asista decât gardienii și directorul penitenciarului.

Un obicei care nu mai există. Până acum câțiva ani, tradiția cerea ca după execuție, călăul să apuce capul celui executat și arătându-l celor din jur, să strige: „S'a făcut dreptate!”

Polonia

DE ASTĂZI

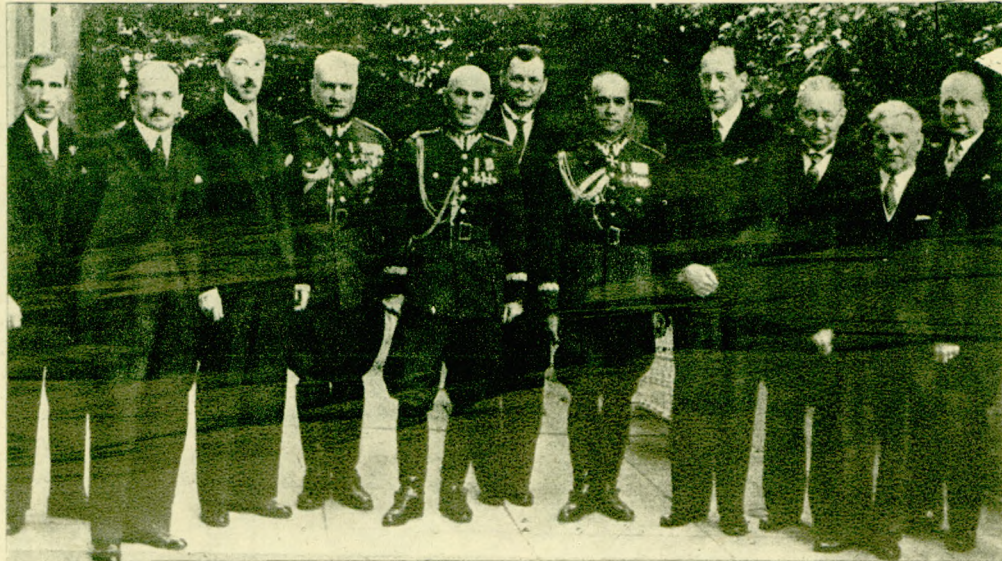
Pe vremuri, adică din 1772, administrațiile ruse, prusace și austriace, au imaginat tot felul de mijloace, spre a separa definitiv Polonia desmembrată, creând curenți economice antagoniste, înmulțind barierele vamale și administrative și făcând imposibilă orice intercomunicație. Având în vedere toate aceste elemente, rămâi uluit de ceea ce a reușit să realizeze acest popor, în mai puțin de un sfert de secol.

Numai așa se poate explica neliștea resimțită la Varșovia față de tendințele cuceritoare ale lui Adolf Hitler, și dorința sa de a recupera Danzig-ul și coridorul.

Oare problema Danzig-ului se află astăzi în starea

AM călătorit în mai multe rânduri, prin Polonia. Voi spune fără ocol, că n'a fost o călătorie plăcută; șoselele sunt proaste, în schimb însă țara este de un pitoresc nemai întâlnit. Micile sate și târguri, țărani polonezi cari și-au păstrat, în decursul veacurilor, particularitățile vestimentare, redingota tradițională și cămașa în cute, care ajunge până la cizmă, neagră și roșie în regiunea Willanow, albastră în regiunea Sieratz, cenușie în câmpiile nordului, albă și brodată în culori vii, la poalele Carpaților. Femeile se îmbracă și ele admirabil și nu se despart niciodată de vălul-șal, a cărui calitate, fie că e de mătase, lână sau bumbac, îți indică imediat starea financiară a celui care o poartă.

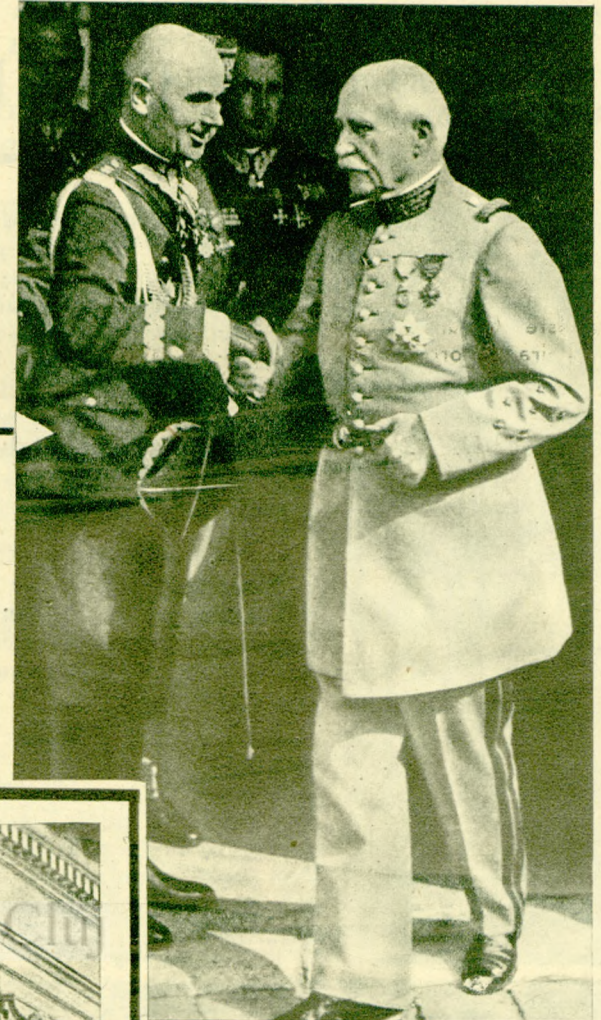
Polonezii, din orice ținut ar fi ei, sunt fanatici ai dansului. În împrejurimile dela Zakopane, în pofida zăpezii și

Mareșalul Smigly-Rydz, înconjurat de membrii guvernului polonez.

Mareșalul Pétain și mareșalul Smigly-Rydz.

M. S. Regele Carol și președintele Moscicki, apărând în balconul palatului Łazienki, cu ocazia vizitei Suveranului nostru la Varșovia.

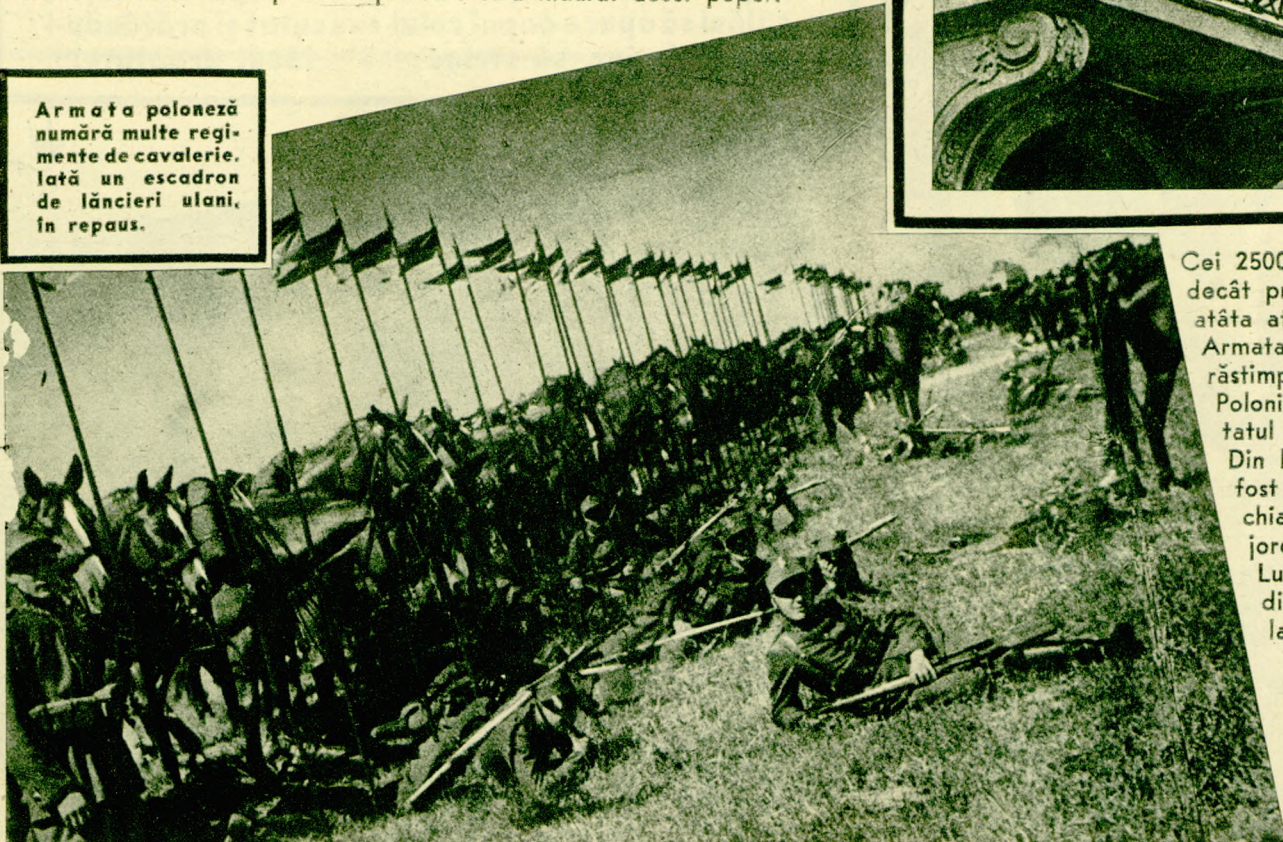
frigului, am asistat acum câteva săptămâni la niște exhibiții extraordinare de dans. Zeci de tineri și tinere, în costume foarte frumos brodate, mimau scene diferite, ca: dansul focului, al tâlharilor, al frumoasei și al fiarei. Era o agitație febrilă, în care se succedau dragostea și lupta. Picioarele agile, brațele viguroase și râsuflarea grăbită și vioaie, toate se ritmău în tonurile viorii.

În Polonia sunt zece, dacă nu chiar douăzeci sau mai multe orașe, care merită să fie vizitate. În primul rând, Varșovia, care este un fel de Constantinopol al nordului. Apoi Cracovia, vechea și ilustră capitală, unde Wawel-ul își înalță turnurile și capelele și unde bisericile și muzeele se numără cu sutele. Wilno, o Atenă septentrională, oraș intelectual și artistic. Poznan, compus din trei orașe, apoi Lublin, Chelno și Tarnopol, Pinsk, Lodz, Grodno, Lucz, Lovicz...

LIBERTATEA, LIBERTATEA IUBITĂ

Pentru a înțelege cu mai multă ușurință, spiritul de independență și cultul libertății care însușește pe toți polonezii, este suficient să ne amintim secolele de oprimare pe care le-a îndurat acest popor.

Armata poloneză numără multe regimente de cavalerie. Iată un escadron de lăncieri ulani, în repaus.

sa cea mai acută? Sau este posibilă încă o soluție satisfăcătoare între Germania și Polonia?

POLONIA NU UITĂ...

Dar Polonia n'a uitat. Ea își amintește de anii în care vulturul alb a fost oprimat de vulturii vecini, își amintește mai ales de cuceritorii germani dându-și seama că țara nu este decât un șes (pole în limba slavă înseamnă șes), a cărui monotonie nu este întreruptă decât de vre-o câteva coline la nord și de lanțul Carpaților la sud, și că prin urmare frontierele naturale îi lipsesc, pe o distanță depășind patru cincimi din granițele sale.

Cei 2500 kilometri de frontieră ai Poloniei, nu pot fi apărați decât prin numărul și valoarea soldaților ei. Iată de ce s'a dat atâta atenție bugetului armatei.

Armata poloneză datează dintre anii 1918—1920, adică din răstimpul numit în mod curent acolo, războiul de eliberare. Polonia, a cărui existență a fost recunoscută de drept de tratatul dela Versailles, a trebuit să fie recucerită de polonezi. Din Poznan și Pomerania au fost isgoniți nemții; rușii au fost isgoniți din Lituania și din Polonia mare, iar bolșevicii chiar de sub zidurile Varșoviei. Franța, trimițând state majore, a furnizat primele cadre ale viitoarei armate poloneze. Lucrul acesta nu trebuie să fie uitat. Dar eroismul soldaților din războiul eliberării și al legiunilor lui Pilsudsky, se află la baza reînvierii militare și naționale a Poloniei.

MAREȘALUL SMIGLY-RYDZ

Anul trecut am avut ocazia să-l întâlnesc la Varșovia, pe mareșalul Smigly-Rydz. E mic de stat dar bine făcut, are un aspect tânăr și surzător, fața deschisă și ochi de oțel, cari te fac să-ți dai seama de lealitatea și

voința sa. Ca toți soldații de rasă, vorbește puțin și observă mult. Știu că manifestă o mare admirație pentru armata franceză și pentru șefii ei. E adorat de colaboratori și trupă. Popularitatea sa crește din zi ce trece și de câteva săptămâni e tot atât de mare ca și aceea care l-a înconjurat pe Pilsudsky. E un lucrător extraordinar și un om de mare cultură. Uman și hotărât a ridicat la un înalt nivel morală și disciplina armatei sale.

Intr-o seară, după o revistă militară care a avut loc la Varșovia, se arăta foarte fericit. Se gândea desigur la ceea ce fusese armata poloneză acum 15 ani de zile, când mi-a spus:

— *Ai văzut soldații noștri?* și glasu-i tremura de mândrie.

Câteva duzini de divizii, perfect antrenate, câteva mii de tunuri de toate calibrele — artileriei polonezi sunt renumiți — 1500 avioane de primă linie, o enormă cantitate de tancuri și un nivel moral, demn să treacă prin toate încercările, aceasta este forța militară a Poloniei.

AGENTUL FRANCOFIL

Turistul străin nu-și poate da seama de toate aceste lucruri. În schimb însă, poate constata admirabilă organizare a poliției de stat militarizată, echipată ca trupă de asalt, cu armament modern. Poliția este împărțită în infanterie, cavalerie, trupe motorizate, și un corp de agenți de circulație, cu uniforme albastre, a căror curtenie este foarte plăcută. Intr-o seară, un gazetar francez aflându-se la Varșovia, a voit să intre într'un cinematograful, însă n'avea monedă poloneză. Un agent de circulație văzându-l stingerit la intrarea cinematografului, s'a apropiat și l-a întrebat ce dorește, oferindu-i apoi suma necesară pentru bilet. La refuzul ziaristului, agentul i-a spus:

— *Mă aflu aci în fiecare seară, așa că-mi veți putea restitui suma, și apoi dv. sunteți francez!*

NAPOLEON CEL MARE

Polonezii sunt extrem de ospitalieri. Dela prinț la țăran, oamenii se fac luntre-punte, spre a fi pe placul oaspetelui, mai ales dacă acesta e francez. Și toate acestea se datoresc lui Napoleon. Ambasadorul Franței la Varșovia, povestește următoarea anecdotă:

— Nu vă puteți imagina impresia formidabilă lăsată de Napoleon în Polonia. În 1936 hotărâsem să pun o placă comemorativă pe o casă din Lowicz, unde locuise împăratul în timpul campaniei din 1812. O delegație venise dela Paris, în acest scop, iar prințul Radziwill, care are un castel în apropiere de Lowicz, era nerăbdător să dea onorurile. În ziua fixată pentru ceremonie, o delegație de săteni polonezi se prezentă la locuința mea, cerându-mi imediat audiență. Ei mi-au declarat că clădirea pe care aveam de gând să pun placa comemorativă, nu era aceea în care a locuit Napoleon, ci cea alăturată. Proprietarul casei respective venise întovărit de cei mai bătrâni oameni ai orașului, spre a-mi dovedi spusele sale.

Lucrurile s'au complicat însă, când s'a ivit și cel de al doilea proprietar, care susținea la rândul-i cu martori nu mai puțin siguri că adevărata casă în care a locuit Napoleon e a lui. Fiind imposibil să ajung cu oamenii mei la o înțelegere, am trebuit să renunț la ceremonie și să nu mai pun placa.

POLONIA DE ASTĂZI

În preziua și a doua zi după semnarea acordului dela München, polonezii nu voiau să-și amintească decât un singur lucru: Praga ordonase, cu douăzeci de ani înainte, ocuparea, în pofida protestelor Varșoviei, a bogatelor zăcămintele carbonifere din Teschen. Aceste zăcămintele au fost ocupate în favoarea lucrătorilor germani. Germania n'a intervenit, căci se gândia desigur că acestea îi vor reveni într-o zi.

Lăsând să se desmembreze Cehoslovacia, Polonia spulbera un element al propriei ei securități. A înțeles lucrul acesta, a doua zi după München. Pentru a repara ceea ce ajutase să se distrugă,

a cerut o frontieră comună cu Ungaria. Berlinul s'a opus sever. Ocuparea n'a fost posibilă decât în ziua în care trupele germane au pus stăpânire pe Cehia și Slovacia. Tot atunci s'a realizat și frontiera comună.

Polonia, care a întreținut vreme îndelungată, raporturi amicale cu Reichul, a înțeles pericolul. Pentru acest lucru a fost însă necesar ca Germania să se instaleze la Memel și să amenințe cu reocuparea Danzig-ului.

Cehoslovacia nu era un spațiu vital pentru Germania, ci era o țară industrială, tributară străinătății, în ceea ce privește alimentele. Desmembrând-o și anexând partea cea mai însemnată și mai bogată, Germania a voit să sustragă spațiului vital propriu zis, mijlocul de apărare. Desagregarea Cehoslovaciei n'a fost decât o preparare. Germania are nevoie de țări agricole, în sistemul său economic. Or, din acest punct de vedere, Polonia e poate cea mai amenințată.

Înțelegând pericolul, Varșovia și-a revenit și a intrat în jocul diplomatic al antantei cordiale. Fără îndoială că acest lucru nu este suficient pentru a determina câștigarea partidei.

Ceea ce s'a pus în joc e independența politică și economică a Poloniei. Germania dorește bogățiile naturale ale acestei țări. Pe de altă parte, pactul de securitate, destinat s'o încercuie și s'o imobilizeze, e iritant. Nu există oare temerea că va proceda, prin surprindere ca de obicei?

DE CE SE INTERESEAZĂ GERMANIA DE POLONIA

În primul rând, fiindcă e vorba de o țară agricolă, constituind astfel un spațiu vital ideal. În al doilea rând, randamentul culturilor din Polonia e departe de a fi acela care ar putea fi obținut de agronomii germani. În al treilea rând, populația e în continuă creștere, constituind astfel o piață în continuu progres. În al patrulea rând, industria poloneză contrariază interesele germane.

Pe germani îi interesează mult mai puțin ocuparea Poloniei, cât faptul de a avea în mână comenzile economiei ei. Tendința Reichului este să educe și să orienteze agricultura polonă, formând din ea un furnizor și un client. Pentru aceasta trebuie însă să înfrângă naționalismul nu numai politic, ci și economic, al Poloniei.

Or, naționalismul constituie principala caracteristică a economiei Poloniei. Acest naționalism economic a determinat regresul Germaniei pe piețele poloneze. În timp ce Reichul făcea felurite pregătiri, în legătură cu spațiul său vital, însemnată sa ca furnizor și client al Poloniei, a scăzut considerabil. În timp ce alte țări, situate în drumul înaintării către răsărit trebuiau să îndure an de an povara mereu crescândă a comerțului german, Polonia se elibera încetul cu încetul.

Varșovia a dovedit multă energie, eliminând porturile germane din comerțul ei și creând portul Gdynia, una dintre cele mai formidabile realizări ale secolului. E suficient să arătăm că în 1934, traficul Gdyniei nu reprezenta decât 10.000 tone, în timp ce în 1938 depășia 9 milioane tone, întrecând Danzig-ul, ba chiar Stockholm-ul și Copenhaga.

CÂTEVA DATE

Polonia e a șasea țară în ceea ce privește mărimea, din Europa, având 389.000 klm. pătrați și 34 milioane locuitori. E al doilea producător european de secară, al treilea producător de orz și ovăz și în fine, ceea ce este mai important pentru Germania, al doilea producător de cartofi. Această producție agricolă ar putea fi dublată, în răstimp de zece ani.

În afară de aceasta, Polonia dispune de păduri extrem de numeroase și bogate. Nu trebuie să se uite că Reichul importă în fiecare an, o cantitate considerabilă de lemne. Apoi trebuie să se mai țină în seamă 19.850.000 arbori fructiferi, 3.825.000 cai, 10.200.000 bovine, 3.025.000 oi și 7.660.000 porci.

Industria cea mai însemnată este cea textilă, dispunând de 1.537.250 fusuri și 46.400 războaie mecanice. Sunt cantități care nu trebuie să fie neglijate.

În Polonia se extrag, actualmente, 30 milioane de

tone de ulei pe an, iar în apropierea bazinului carbonifer există și un bazin de mineralii de fier. Industria ferului dispune de 37 furnale și 68 cuptoare Martin. Zăcămintele petrolifere sunt destul de frecvente, Polonia plasându-se din punct de vedere al producției, imediat după România. Producția de zinc este însemnată, ocupând al patrulea rând în lume. Producția de cadmiu reprezintă 14% din producția mondială.

O FLOTĂ COMERCIALĂ

În 1928, comerțul Poloniei era esențialmente terestru, de atunci a devenit mereu mai mult maritim, astfel că astăzi, 72% din schimburi, iau calea mării. Acesta este punctul slab al Poloniei. Ea a trebuit să-și organizeze în grabă o flotă comercială, care astăzi nu acoperă decât 10% din trafic.

Varșovia are de gând să doteze Polonia cu un sistem de canale, asemeni celor din Germania, voind să lege Marea Baltică de Marea Neagră, prin Vistula și Prut. O înțelegere există în acest sens, cu România.

În acest moment, Germania se instalează la Memel, închizând calea Niemen-ului și amenință Danzig-ul, adică ținde la închiderea Vistulei. Ar mai rămâne numai portul Gdynia. Problema coridorului este însă acută.

Care e rețeaua fluvială?

Vistula este artera cea mai însemnată, străbătând țara dela sud la nord. Legătura între bazinul Vistulei și cel al Oderului e asigurat de râul Warta și canalul Bydgoszcz. Între bazinul Vistulei și cel al Niemen-ului, legătura e făcută de canalul Augustow și infine între bazinul Nistrului și al Niprului de canalul Regal.

Rețeaua aceasta navigabilă constituie elementul cel mai însemnat al utilajului economic polonez. Or, eșirile la mare sunt comandate, în ceea ce privește Oderul, Vistula și Niemen-ul, de către Germania, ceea ce-i permite acesteia, să exercite astăzi o presiune asupra Varșoviei.

Nu este nevoie să faceți eforturi mari
Adoptați doar **UN OBICEIU BUN!**

UN ten curat, neted și catifelat — ce „atout” pentru o femeie! Și aceasta depinde, mai presus de toate, de articolul de toaletă cel mai mult întrebuințat — de săpun. Adoptând săpunul Cadum, veți da tenului Dv. o îngrijire excepțională. Spuma fină a acestui săpun, compusă din bășici mici, pătrunde adânc în pori, curăță epiderma și îi permite să respire. Cadum pentru obraz... Cadum pentru baie... iată singurul mijloc de a obține o piele fină, pielea Cadum.

SĂPUNUL FEMEII FRUMOASE

**SĂPUN
CADUM**

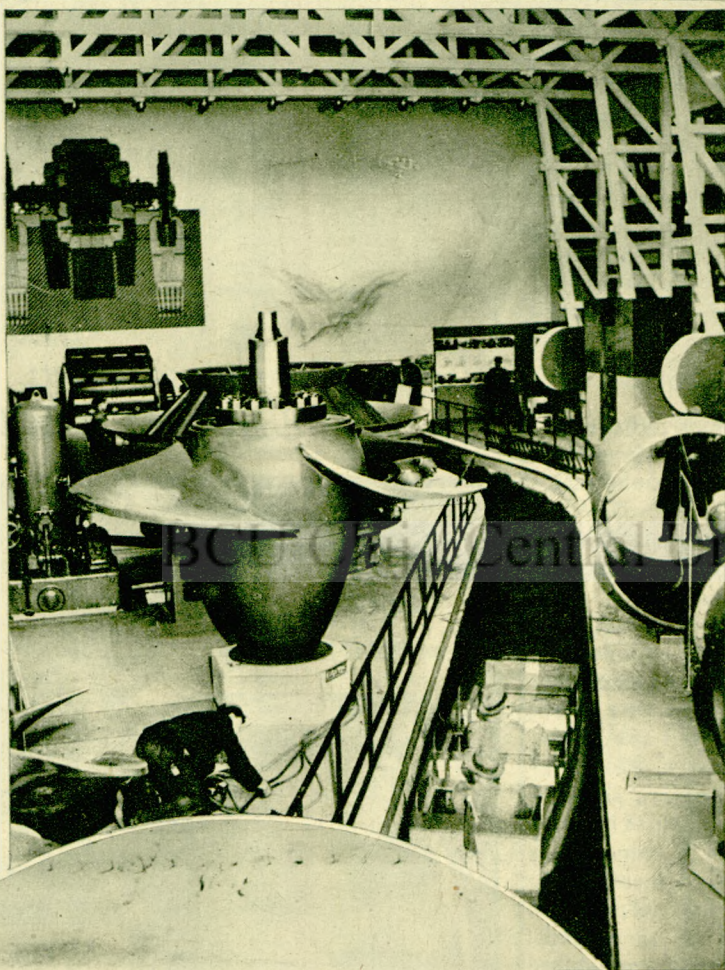
CĂSĂTORIE
IN MASSĂ
LA EXPOZIȚIA
GOLDEN GATE
DIN SAN
FRANCISCO.

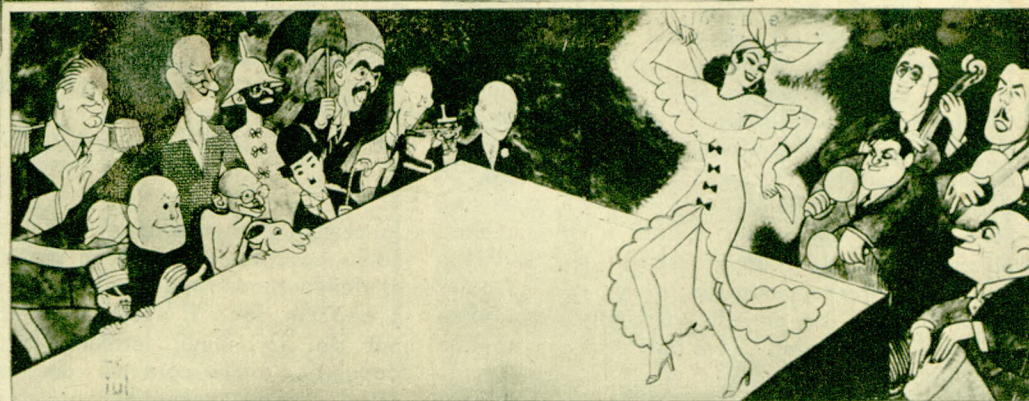
Nouă perechi
își pecetluiesc
unirea printr'un
sărut, în gră-
dina expoziției
Golden Gate
din San Fran-
cisco, unde au
fost cununați.

CU BARCA
PRINTR' O
EXPOZIȚIE

O instalație ne-
obicinuită la ex-
poziția națională
elvețiană, care
are un deosebit
succes, este un
mic canal care
trece prin toate
sălile expoziției și
pe care vizitatorii
îl pot parcurge în
mici bărci anume
construite.

VASLAȘII STATE-
LOR UNITE SE
ANTRENEAZĂ
Vaslașii unui co-
legiu din Long
Beach, California,
se antrenează în
vederea unui
concurs ce urmea-
ză să aibă loc în
curând. Antrenorii
dictează comen-
zile din bărcile cu
motor, cari par-
curs aceiași dis-
tanță.

O caricatură în jurul căreia
s'au iscat multe discuții

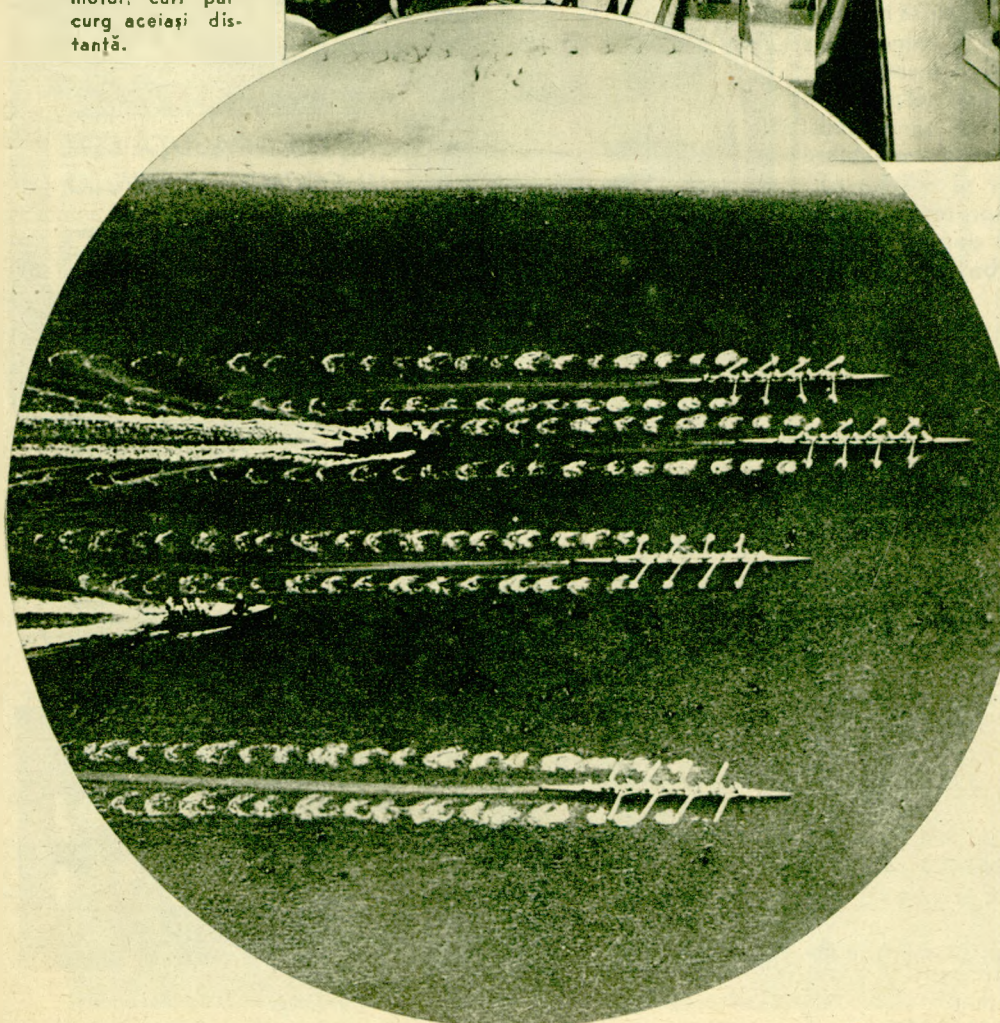
este aceea făcută pentru restaurantul cuban din ex-
poziția mondială, de către caricaturistul cuban Conrad W.
Massaguer. Caricatura înfățișează personalități ale lumii
diplomatice în jurul unei dansatoare de rumba.

GRAND HOTEL REX MAMAIA

CEL MAI ELEGANT HOTEL
LA CEA MAI FRUMOASĂ PLAJE
AER • MARE • SOARE • LUX
INTR'UN CADRU DE RAFINATĂ MONDENITATE.

INFORMAȚIUNI ȘI REȚINERI DE CAMERE
„ROMANIA”

SOCIETATE COMERCIALĂ OFICIALĂ
DE TURISM S. A. R.
CENTRALA BUCUREȘTI, STR. DOAMNEI 1
AGENȚII ÎN TOATĂ ȚARA.

Nepăsătorul

FAIMOASA PÂNZĂ A LUI WATTEAU A DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

Necunoscutul hoț s'a strecurat în plină zi, cu comoara furată, printre gardienii muzeului Louvre.

PARDON, domnule, binevoiți să vă rog să deschideți acest pachet. Deschetați-vă la pardesiu. Politicoși dar bănuitori, paznicii Louvreului, întovărășiți de agenți de poliție, percheziționau, atât cât era cu putință, pe numeroșii vizitatori, cari păraseau muzeul, Duminică trecută. De ce oare această supraveghere atât de atentă? Interogați, gardienii răspundeau deobicei cu un mormăit. Cu toate acestea, o animație neobicinuită a domnit, până târziu noaptea, în muzeu. Se descoperise un furt de o îndrăzneală nemaipomenită. Un furt care fusese ținut secret. Se furase una dintre cele mai frumoase capo d'opere ale secolului al XVIII-lea: „Nepăsătorul” lui Watteau. Furtul acesta este, fără îndoială, cel mai formidabil, comis dela dispariția Giocondei.

DESCOPERIREA FURTULUI

Era către ora 16 când s'a descoperit dispariția. Unul dintre paznicii din sala pictorilor francezi, șopti unui camarad: — Unde să fie oare „Nepăsătorul” de Watteau?

În prima clipă au crezut că tabloul a fost trimis să fie restaurat, sau că a fost trimis la vreo expoziție internațională, cum se întâmplă adesea. În acest caz însă, pe locul unde se afla tabloul, se punea o indicație explicativă. De data aceasta nu s'a găsea nimic. Paznicul a dat, prin urmare, alarma. Lucrurile s'au petrecut atât de liniștit, încât nimeni nu și-a dat seama. Puțin după aceea, domnii Henry Verne și Jaujard, directorii muzeului, au sosit, spre a face ancheta. Este lesne de închipuit emoția lor și de bună seamă că din prima clipă au alarmat toate polițiile lumii.

„Nepăsătorul” e o pictură în miniatură, de 25 cm. pe 20 cm. care era ținută în sala Lacazes, mecenatul care a oferit tabloul Louvre-ului în 1869.

HOȚUL A FURAT TABLOUL CU RAMĂ CU TOT

Hoțul a operat în timp ce mulțimea admira, împreună cu el tablourile de pe pereții sălii. A tăiat firul de care era atârnată pictura și a dispărut. Opera este, fără îndoială, de o valoare extraordinară, dar vânzarea tabloului este imposibilă, deoarece este cunoscut în lumea întreagă. Se înțelege neliniștea care domnește actualmente în cabinetele de direcție ale muzeelor franceze. Spre deosebire de funcționarul care declarase pe vremuri, când a fost furată Gioconda, că opera lui Leonardo da Vinci, era cea mai bine păzită din muzeu, dl. Verne, actualul director al muzeului, n'a declarat nimic similar, ci a spus că-i lipsesc paznici suficienți.

„NEPĂSĂTORUL”

„Nepăsătorul”, admirabila pânză a lui Watteau, exprimă unul din aspectele cele mai fericite ale geniului artistului. E manifestarea propriilor sale dorințe de indiferență și plăcere, care e exprimată în chipul unui jucător de diablo.

Plictisit de onorurile care i se aduceau, de Academie și de glorie, Watteau a căutat să-și recâștige nepăsarea și fericirea tinereții. Atunci a creat tabloul care în catalogul muzeului Luvru, poartă următoarea mențiune:

„Din punct de vedere al execuției, Watteau n'a făcut niciodată ceva mai perfect. Armonia vestei albastre, cu mantaua și ciorapii rose, unduirea satinului în lumină, felul în care a modificat tonul lăsându-l să fie totuși ușor de recunoscut și fără să-și piardă natura sa omogenă, ușurința penelului, suplețea și soliditatea emailului, bogăția de necrezut a senzațiilor vizuale, fac din această pictură minuscule, o bijuterie de neprețuit. E unul din acele tablouri, în care Watteau își propune să rezolve problema pe care n'a mai rezolvat-o decât Veronese, și anume de a menține o siluetă într-o atmosferă fără „efecte”, fără contraste, prin singura forță a „valorilor”, simplă pe fondul cerului”.

VALOAREA TABLOULUI FURAT

Deși este cu neputință să se prețuiască o capo d'operă atât de faimoasă ca „Nepăsătorul”, și deși tablourile muzeului Luvru nu pot fi asigurate, având în vedere imensa lor valoare globală, experții socotesc că „Nepăsătorul” ar putea fi vândut cu vreo 3—4 milioane de franci, sumă care nu corespunde nici pe departe valorii reale a pânzii.

PICTORUL

Antonie Watteau s'a născut la Velencienne, în ziua de 10 Octombrie 1685, ca fiu al unui tinichigiu.

A părăsit de tânăr casa părintească, venind la Paris. Aci a lucrat la un antreprenor de poștă, depe podul Notre-Dame. Tot aci a cunoscut pe pictorii academici, a fost elevul lui Gillot apoi al lui Audran și a realizat primele sale capo d'opere: „Anotimpurile”, „Vârătoarea” și altele.

Pe adevăratul său maestru — Rubens — l-a cunoscut în Luxemburg. A fost pur și simplu obsedat de „Serbările galante”, pe care nu le-a uitat niciodată.

Elev al școlii Luvrului n'a obținut decât al doilea premiu al Romei. Renunțând la visurile sale de a vizita Italia, s'a atașat de bogatul neguțător de tablouri Crozat, pictând în admirabila proprietate a acestuia dela Mont Merency. Aci, în mijlocul unei societăți elegante și strălucitoare, și-a găsit subiectele cele mai frumoase.

Agregat al Academiei regale de pictură în 1712, a fost primit ca academician în 1717, decernându-i-se titlul de pictor al serbărilor galante.

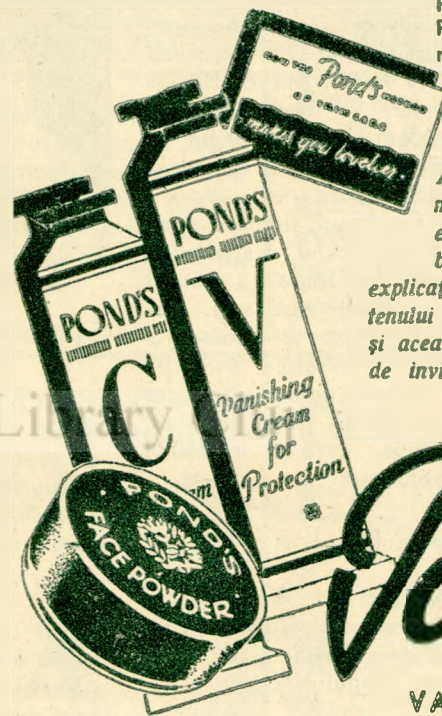
Din acea clipă a dus o viață de bogăție și lux. În ziua de 16 Iulie 1721, în vârstă de 37 ani, Watteau a murit, lăsând o operă considerabilă compusă din mai bine de 700 desene și crochiuri.

„Indiferentul”, tabloul lui Watteau, furat de curând dela Luvru din Paris.

Doamnelor, nu mai aveți nici un motiv să invidiați pe acele femei care-și îngrijesc frumusețea în Institutul de Infrumusețare. Sacrificând 7 minute pe zi pentru îngrijirea tenului, puteți dobândi și Dv. o piele fragedă și catifelată. Pentru aceasta este suficient să întrebuințați zilnic cele 2 creme POND'S "C" (de noapte) și "V" (de zi) care consti-

tuiesc un tratament de infrumusețare complet. Aceste creme hrănesc epiderma, împiedică formarea ridurilor și dau obrazului o frăgezime neîntrecută și un farmec tineresc, care amintesc vârsta de 18 ani. Pentru desăvârșirea tratamentului POND'S, întrebuințați și pudra POND'S, care trebuie aplicată peste un strat protector din crema POND'S "V" (de zi). Pudra POND'S se găsește în toate nuanțele dorite.

Aceste 2 tuburi conțin cele 2 minunate creme POND'S — dar ele mai conțin ceva — o mică broșură în care veți găsi toate explicațiile necesare pentru a da tenului Dv. o frumusețe desăvârșită și acea frăgezime tinerească, atât de invidiată.

POND'S
COLD CREAM
VANISHING CREAM
PUDRĂ

Tenorul român Emil Marinescu care a stârnit senzație în Otello pe scena Operei de Stat din Praga

Citiți în fiecare săptămână
„Medicul nostru”

Cea mai bună și mai frumoasă ilustrată revistă de specialitate.

CE S'A PETRECUT LA HOLLYWOOD LUNA TRECUTĂ

UN BAL GRANDIOS

Hollywood-ul a strălucit întotdeauna prin party-urile sale, dar acest bal organizat, în beneficiul corporației actorilor, de către d-na Basil Rathbone, a fost cu drept cuvânt grandios. Toată crema Hollywood-ului — aproape cinci sute de persoane — a dansat, a jucat, și-a plătit consumația și-a etalat toaletele minunate și a plecat abia în zorii zilei. Rosalind Russell (care după terminarea balului a cântat și a făcut câteva savuroase clownerii), Mary Brian, d-na Edward G. Robinson, Aileen Pringle, Virginia Field și Marina Schubert, au întreținut prin gag-urile lor societatea.

Joan Bennett cu John Mc Lain, Loretta Young, James Stewart și Brian Aherne, alcătuiau un grup aparte; tot astfel Dolores del Rio, Marlene Dietrich și soții Errol Flynn. Claudette Colbert și soțul ei erau mai mult în tovărășia lui Tyrone Power și a Annabellei; Ann Sheridan cu Cesar Romero; Cary Grant cu Phyllis Brook; costumierul Adrian cu Janet Gaynor. Deasemeni erau de față, soții: James Cagney, Pat O'Brien, Allan Jones, Gary Cooper, Sally Eilers, Marion Davies și Joe Brown. Hedy Lamarr și Gene Markey, care și-au făcut astfel cea dintâi apariție în public de când s'au căsătorit; Douglas Fairbanks jr. și soția sa, Mary Lee Hartford; etc. etc. Edward Robinson a dirijat el însuși, timp de două ore, orchestra și mai târziu, când majoritatea invitațiilor plecaseră, Fred Mac Murray a cântat din clarinet, împreună cu ceilalți muzicanți. Orchestra a cântat până la orele 6 dimineața, când Ray Bolger a făcut o admirabilă exhibiție de dans. După aceea, un alt actor a condus orchestra și a cântat în același timp. Însfârșit, s'a dansat noul dans Hula, care a întreținut până târziu verva oaspeților.

O PĂCĂLEALĂ

Ginger Rogers și-a bătut joc de directorii ei spunându-le că pleacă în vacanță. Cum se procedează în asemenea situații, studioul a trimis fotografii s'o „prindă” în timpul recreerii, dar aceștia s'au văzut siliți să renunțe, negăsind-o nicăieri. Ginger fusese tot timpul în locuința ei din Beverly Hills... Cât despre șoaptele cu privire la căsătoria vestitei dansatoare cu George Stevens „regisorul ei favorit” — să nu le dați măcar o clipă crezare. Ginger și Lew Ayres (deși despărțiți) sunt încă soț și soție și mama ei mi-a spus că vor continua încă multă vreme să ducă această viață — până ce unul din ei se va fi convins că trebuie să se recăsătorească.

UN ACCIDENT AMUZANT

Ann Sheridan a suferit de curând un accident foarte amuzant. Mergând la volanul automobilului ei, pe Hollywood Boulevard, la o intersecție, a întors volanul și totdeodată, brusc, capul. Când a încercat să se uite drept înainte, n'a mai putut. I se înțepenise gâtul. Oprind numaidecât automobilul și, în același timp, circulația (mașinele claxonau de zor în spatele ei) „vedeta sex-appeal” a încercat zadarnic să-și îndrepte gâtul. Un sergent veni în grabă la ea, să-i ceară socoteală pentru tărăboiul pricinuit. Ann îi povesti ce s'a întâmplat și polițistul — cucerit probabil de farmecul delicioasei vedete — după ce trase mașina deoparte, o conduse pe Ann la un medic.

NU TRECE O ZI

la Hollywood, fără ca lumea să nu se amuze de ceia ce face și spune Maxie Rosenbloom, cunoscutul actor și proprietar de restaurant. Iată ultimul gag. Cineva întrebându-l pe Maxie, ce fel de rol interpretează în viitorul film, el răspunse: „Joc rolul unui idiot. Voi fi formidabil!”

Dolores del Rio Wallace Beery

JOHNNY WEISSMULLER

a dat o petrecere în noua sa locuință, înainte de a avea măcar o singură mobilă într'ansa. Invitații au trebuit să-și aducă de-acasă scaunele și mâncarea... Dintre invitați, am reținut pe: Henry Wilcoxon și Joan Woodbury, căsătoriți de curând, pe soții Fred MacMurray și pe logodnica lui Johnny, Beryl Scott, care-i va deveni soție luna viitoare.

MARY PICKFORD

și soțul ei, Charles Buddy Rogers, au organizat o serată foarte plăcută, în cinstea celebrei gazetare Dorothy Thomson. Dar Miss Thomson a trebuit să împartă onorurile cu soțul ei, Sinclair Lewis, care va deveni în curând, cineast. Piesa sa, „Angela a împlinit 22 ani”, va fi transpusă pe ecran cu Loretta Young în rolul principal.

SIGRID GURIE

pe care ați văzut-o cu Gary Cooper în „Aventurile lui Marco Polo”, se va căsători, în Iulie, cu un medic, Lawrence Spangard.

CLARA BOW

vestita regină a sex-appealului afirmă că nu va mai apare niciodată pe ecran. Motivul? S'a îngrașat peste măsură și vrea ca publicul s'o țină minte așa cum a fost...

Marion Davies, una din cele mai bogate vedete americane.

DIN IRONIILE VIEȚII

Madeleine Carroll care nu-și vede aproape nici odată soțul, căpitanul Phillip Astley, fiindcă acesta locuiește în Anglia, turnează acum un film intitulat „Sunt necesari bărbații?”. Ultima oară când a fost în Europa, Madeleine și-a cumpărat un minunat castel francez secolul XX, în care n'a locuit însă nicio clipă. Abia când își va lua vacanța anuală — afirmă Madeleine — va locui într'insul.

DEUNĂZI

Am luat masa cu Virginia Bruce și am vorbit despre viață în general și despre bărbați în particular. În cursul discuției, Virginia mi-a spus printre altele, că odată, de mult, un intervievator a întrebat-o ce calitate admiră mai mult la un bărbat — și a răspuns: „Galanteria”. Și apoi a adăugat: „Am fost foarte mândră de mine când, mai târziu, am aflat că cu câteva mii de ani în urmă, Confucius a dat același răspuns unei întrebări identice”.

IN CIUDA

necazurilor pe care le-a avut cu contractul ei aici, fermecătoarea Danielle Darrieux se va întoarce în cetate și încă foarte curând. Se spune că scumpa (la propriu) franțuzoaică a fost foarte indignată de balivernele care s'au scris cu privire la șederea ei temporară, s'vonuri susținând că Danielle urăște Hollywood-ul. Danielle a scris multe scrisori prietenilor de aici și din rândurile ei se poate vedea că moare să se reîntoarcă.

TYRONE POWER ȘI ANNABELLA

vor locui, de aici înainte în admirabila vilă pe care Ty a cumpărat-o acum câteva luni soției sale. Cât privește decorarea acestui paradis, cei doi n'au avut nevoie să cumpere prea multe lucruri, fiindcă Annabella a trimes în Franța după toate mobilele ei.

DACĂ LUCRURILE VOR
CONTINUA IN ACELAȘ RITM.

în curând toată familia Roosevelt va pătrunde în angrenajul cinematografic. Fiul Jimmy este, după cum se știe, coasociat cu Sam Goldwyn. Acum, se pare că însuși președintele Statelor-Unite a fost solicitat să scrie dialogurile filmului „Union Pacific” al lui Cecil De Mille.

WALLACE BEERY

a divorțat de simpaticea lui soție, Rita. Faptul a intristat pe mulți dintre prietenii lor intimi.

LA PREMIERA

noului film al lui Mickey Rooney, (din seria „Familia judecătorului Hardy”), spectatorii au izbucnit în hohote de râs când, pe ecran Mickey îi spune lui Lewis Stone: „De ce să mă căsătoresc și să fac nefericită o femeie când pot să rămân burlac și să fericesc o mulțime de femei?”...

SONJA HENIE

pare că-și împarte timpul între trei don-juani: Vic Orsatti, Richard Greene și Billy Seymour.

PRIMA ACTRIȚĂ DE CINEMA

care va străbate Atlanticul în noul avion american de șaptezeci și șase locuri, va fi Maureen O'Sullivan.

D. M.

NOUTATI PARIZIENE

DE MODA

Duminea trecută s'a alergat la Paris „Premiul Dianei“, cursă care a atras un public numeros si elegant. Iată în această pagină câteva modele remarcate de corespondenta noastră:

Rochie de după amiază din mătase naturală, pictată. Pantofi, poșetă și pălărie neagră.

Pichetul gros, imprimat, este mult întrebuintat, în sezonul acesta, la confecționarea troiscuart-urilor. Pălăria din acelaș material, este legată cu o voaletă, terminată printr'un nod, sub bărbie.

Ansamblu pentru toiu verii. Rochie imprimată, fără mâneci și un troiscuart din stofă subțire, având reverurile și mânecile din materialul rochiei.

Rochie albă de pichet de mătase cu cordon roșu și trei agrafe de metal. Pălăria albă cu fructe.

Taffetas imprimată în dungi de flori constituie o rochie elegantă și originală, în cufte duble de sus până jos.
(Foto Telefrance, Paris).

ESCURSIUNI SĂPTĂMÂNNALE LA PARIS ȘI LA LONDRA

PLECĂRI IN FIECARE
SÂMBĂTĂ

INSCRIERI ȘI INFORMAȚIUNI
„ROMANIA“
SOCIETATE COMERCIALĂ OFICIALĂ
DE TURISM S. A. R.

CENTRALA BUCUREȘT. DOAMNEI 1
AGENȚII IN TOATĂ ȚARA

AGENȚIE IN HALL-UL PALATULUI
REVISTEI NOASTRE
STR. CONST. MILLE Nr. 7-11

SÂNGELE ARMA RĂZBOIULUI VIITOR

Se fac provizii de „viață”, pentru acei cari vor cădea pe câmpiile de onoare, într'un eventual viitor conflict

TURBURĂRILE ultimelor luni au adus pe primul plan al preocupărilor mondiale, posibilitățile de atac și apărare ale națiunilor, în cazul unui viitor conflict. Printre țările cari s'au situat în fruntea celor ce se pregătesc să reziste unei eventuale agresiuni, se află și Franța.

Academia de medicină a Franței a emis părerea, recent, că centrele sanitare trebuie să se îngrijească de crearea unei provizii de sânge omenesc, în vederea transfuziilor cari ar fi necesare, în caz de războiu. Este, prin urmare, vorba de a se conserva sângele omenesc. Pentru a se evita, în clipa mobilizării generale, orice perturbare în executarea acestui serviciu, trebuie să

Un doneur care a dat până acum sânge pentru 220 transfuzii.

Crucea roșie la lucru pe câmpul de bătăie.
Un rănit în războiul civil spaniol, este transportat la spital.

Ne aflăm în Spania, la intrarea unui centru de transfuzii, care poate fi situat tot atât de bine la Madrid, Barcelona, Burgos, Sevilla sau Salamanca. La intrarea spitalurilor militare, în ambele tabere, se grămădeau zi de zi, mii și mii de femei și bărbați, dar mai ales femei, care-și ofereau sângele pentru salvarea vieții soldaților.

Dintre cei ce se ofereau erau aleși cei mai robuști și mai sănătoși. După ce treceau examenul medical, erau înscrși pe listele „doneur”-ilor, adică a acelor care-și puteau da sângele. În fiecare tabără erau circa 10.000 oameni. Incepând din Septembrie 1936, data la care Madridul și Salamanca au organizat servicii speciale de transfuzie, 40.000 litri de sânge au circulat dintr'un trup într'altul, salvând mii de vieți omenști.

În ziua de 12 Octombrie brancardierii au adus la postul de ajutor al mănăstirii Queyo, trei grav răniți: Francisco Riba, Pablo Martorel și Manuel Linares. Toți trei erau atât de grav răniți, încât medicii nici nu îndrăzneau să-i opereze. În aceeași dimineață însă s'au trimis dela Barcelona șapte litri de sânge, în fiole de câte 300 centimetri cubi. Medicii Ribalta și Marsilla au intrat, fără întârziere, în sala de operație, făcându-și un scurt calcul.

se creeze centre, cu personal care să fie liber de orice obligație militară.

Avându-se în vedere importanța chestiunii, Academia de Medicină a procedat la compunerea unei comisii permanente, menită să organizeze din punct de vedere practic, încă din timp de pace, serviciile pentru conservarea sângelui omenesc.

Constatările făcute de această comisiune, sunt dintre cele mai interesante. Astfel s'a stabilit că în momentul mobilizării franceze, care a avut loc în Septembrie 1938, Parisul nu dispunea decât de 60 litri de sânge, ceea ce ar fi fost suficient numai pentru transfuzii în cazul a o sută de răniți mai grave. Cu ocazia ultimelor războaie, s'a constatat că transfuzia de sânge a devenit o armă miraculoasă în mâinile medicilor și deci în serviciul națiunii constrânsă să se apere. În timpul războiului mondial, tehnica transfuziilor nu era încă pusă la punct. Tragicul războiu civil spaniol a folosit la perfecționarea metodelor de transfuzie și deci la salvarea a mii de vieți omenști.

INVIEREA PRIN SÂNGE

— Carmen Campos!
— Prezent!

Femeia e îmbrăcată într'o rochie neagră a sătencelor din Catalonia. Cum provincia aceasta n'a avut prea mult de suferit, femeia nu este nici prea slabă, nici prea grasă.

— Cum îți merge? — o întreabă infirmierul.

— Cred că voi putea da 200 grame astăzi — răspunde ea, dând din umeri.

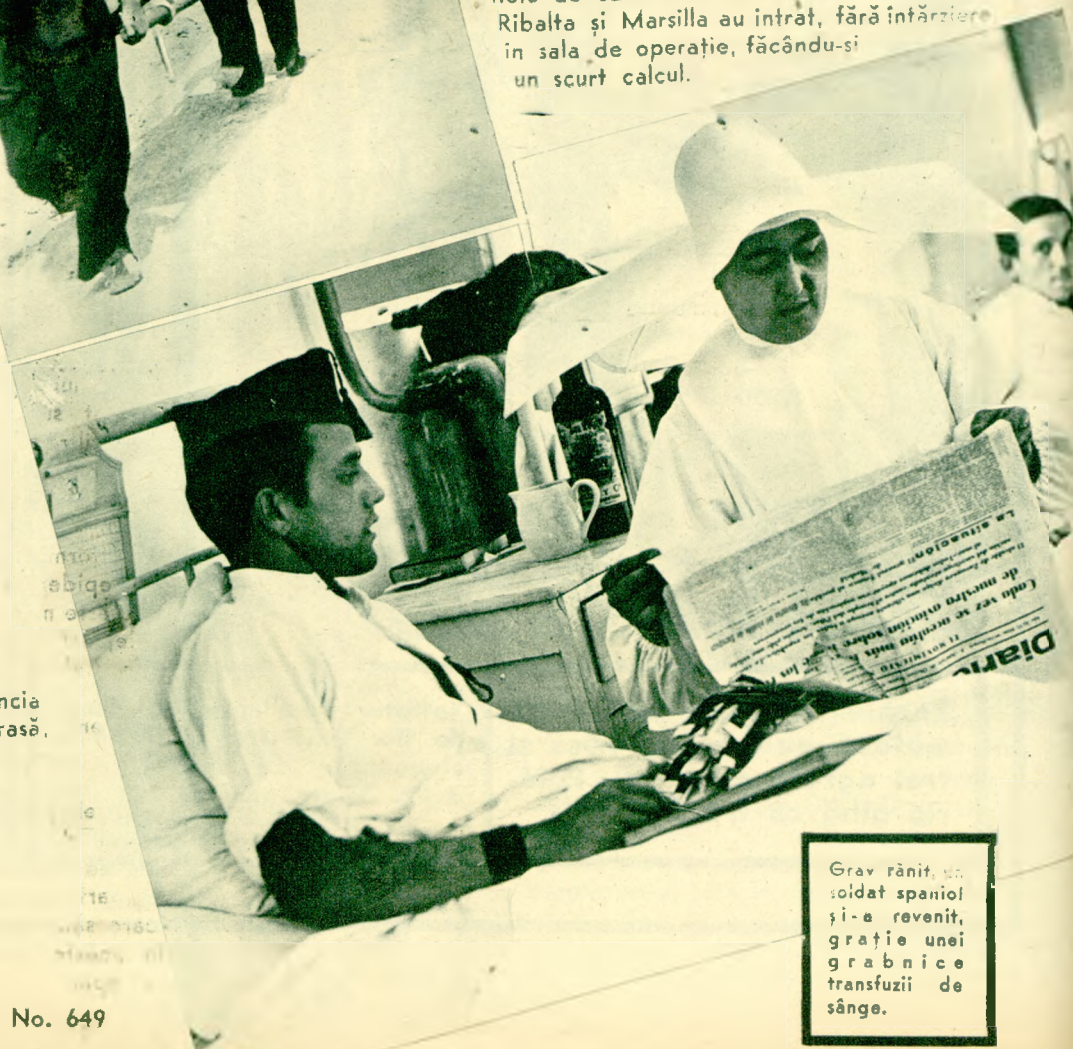
— Vincente Perez!

— Prezent! Ași mai putea da astăzi încă 300 grame de sânge.

— Ilego Canals!

— un mutilat. Ii lipsește un picior.

— Salut! spune el infirmierului. Voi da atâta cât voi putea.

Grav rănit, un soldat spaniol și-a revenit, grație unei grabnice transfuzii de sânge.

— Vom avea nevoie de doi litri de sânge pentru al salva pe Riba. Martorel și Linareș, mai puțin grav răniți, vor putea fi salvați cu câte 1800 cm. cubi.

Fiolele au fost scoase din răcitorul cu care au fost transportate și după ce sângele a fost încălzit încetul cu încetul, la temperatura normală a trupului omenesc, a început să-i fie injectat lui Riba, cu ajutorul unui tub de cauciuc, terminat cu un ac subțire. În mai puțin de jumătate oră, 1200 cm. cubi îl înviorau pe omul care agoniza. Pulsul reîncepu să bată, fața îi prinse culoare și în cele din urmă respiră adânc.

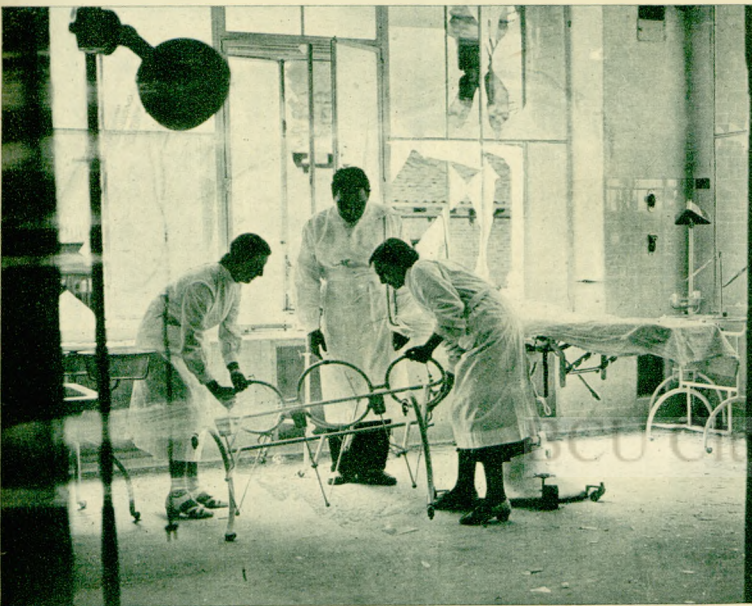
— Fi liniștit — îi spuse chirurgul.

După două ore era dus pe masa de operație, iar a doua zi i s'au administrat încă 1200 cm. cubi, cari l'au salvat. Ce doi camarazi ai săi au avut parte de aceeași îngrijire. A fost o adevărată înviere din morți a celor trei.

AJUTOR ÎN TIMP DE PACE

De vreo zece ani de zile încoace, există la Paris un serviciu de transfuzii, unde sunt înscrși aproape 800 oameni, care-și dau sângele pentru a-i salva pe semenii. Aproape că nu există spital în Franța, unde să nu se poată opera, în cele mai bune condițiuni, o transfuzie. Astfel, un singur sanatoriu „St. Antoine” a înregistrat 6622 transfuzii în anul 1938. Cifra este în continuă creștere.

Sângele este plătit donneur-ului pe baza unui tarif fixat la un franc gramul, pentru cantitățile între 100—200 grame. În schimb însă dacă doza este mai mare, până la 700 grame, nu se plătesc mai mult de 400 franci.

Un lucrător din regiunea pariziană, donneur foarte bun, a dat 220 litri din sângele său, în 366 operații.

Dar nu orice om își poate da sângele pentru o transfuzie. Numai un singur tip de sânge e bun, și anume acela universal. Medicii au constatat că omenirea se împarte în patru grupuri sanguine, numerotate dela 1 până la 4, sau AB, A, B și O. Aceste patru grupuri se deosebesc fundamental între ele. Faptul de a amesteca sângele diferitelor grupuri între ele, poate aduce moartea pacientului. În schimb însă, oamenii din grupul patru își pot da sângele oricui, fără a se produce vreun dezagrement.

Este interesant de știut că în Franța, o populație de 40 milioane de suflete, sunt numai 1500 voluntari, aparținând grupului 4 și cari pot da câte 3—800 grame din sângele lor, pe lună. E fără îndoială o cantitate remarcabilă pentru vreme de pace, dar cu totul insuficientă în caz de războiu.

VOLUNTARI, PREZENTAȚI-VĂ LA RECRUTARE!

Ce s'ar întâmpla însă dacă ar izbucni un războiu în Europa? Ce s'ar putea face pentru salvarea vieții marilor răniți?

Din statisticele făcute în Franța s'a constatat că trei pătrimi din numărul acelor care-și dau sângele pentru transfuzii, sunt mobilizabili. Or, cum ei sunt cu totul insuficienți ca număr, și în caz de războiu, se înțelege că lipsa lor va putea avea urmări catastrofale.

În Spania, faptul de a nu avea la dispoziție donneuri, a produs la început mari dezagremente comandamentelor ambelor tabere. La Madrid și Barcelona au fost necesare două luni de zile, pentru a se recruta 200 donneuri, și abia în Februarie 1937 se aflau la dispoziția chirurgilor 100 persoane. Or, în Octombrie 1938, numărul donneurilor, proveniți din Catalonia era de 4395 oameni. Dar nici numărul acesta destul de mare n'a fost suficient pentru a fi efectiv de folos celor căzuți pe câmpul de luptă. A trebuit să se facă apel la voluntari. Avându-se însă în vedere situația grea a trupelor guvernului din Madrid și a lipsei de alimente a populației, donneurii lor nu mai erau în stare să dea cantitatea de sânge suficientă, astfel că s'a făcut apel la Crucile Roșii străine. S'a trimis sânge omenesc din toate colțurile lumii, în instalații frigorifere speciale. O mare cucerire a medicinei este că sângele poate fi con-

servat printr'un procedeu de laborator, adică a 4 grame de sodiu la 1000 de cm. cubi de sânge. Se pot constitui, în felul acesta, rezerve, care vor trebui însă să fie, neconținut improprietate.

Comisiunea Academiei de Medicină din Franța, a stabilit că un oraș cu 30.000 locuitori poate furniza 60 litri de sânge pe lună, indivizii dând fiecare între 3-500 grame, prin urmare, întreaga populație a Franței, ar putea da, în medie 70.000 litri de sânge.

Problema se pune cu tot atâta acuitate pentru Franța, ca și pentru toate țările Europei. Unde poți oare găsi numărul de voluntari suficient, spre a se preveni nevoile chirurgiei, în cazul unui războiu? Nu trebuie uitat că nu este suficient numai spiritul de jertfă al donneur-ului, ci el trebuie să aibă sângele sănătos, adică neatins de paludism, sifilis sau alte boli sociale. S'a sugerat ca problema să fie rezolvată în sensul ca acei cari nu sunt mobilizabili și cari ar putea da totuși sânge pentru salvarea vieții semenilor lor, să se jertfească pentru patrie, în acest fel, dacă nu pot s'o facă pe câmpul de luptă.

Națiunile au nevoie de o nouă armă, o armă prețioasă și menită să împrăștie viața, iar nu moartea: sângele. Fiecare individ este dator să răspundă la acest apel.

FRUMUSEȚEA SUB SOARE

Este o beție incomparabilă, de a trăi aproape gol în aer liber, scăldat în lumină. Este și o binefacere unică pentru sănătate și frumusețe, cu condiția absolută însă de a ști cât de primejdios e soarele și a ne feri. Razele soarelui vă pot face tot atâtă rău cât și bine, dacă nu aveți grijă să neutralizați efectele lor dăunătoare. Arsuri dureroase, piele jupuită, iată ce vă așteaptă dacă nu ați opus vre-un ecran protector razelor nefaste, strecurate perfid printre cele salutare ale spectrului solar. Știința actuală, care a știut să măsoare lungimile de undă ale vibrațiilor luminoase și să dozeze acțiunea lor asupra diverselor celule ale țesuturilor noastre, vă dă și mijlocul de a opri razele dăunătoare și a selecționa pe cele folositoare. Aplicați pe suprafața corpului expusă la soare un strat subțire dintr-o cremă solară filtrantă cum e de pildă Antisolar sau alta pe bază de grăsimi din lapte și vitamine, care apără pielea și favorizează o bronzare uniformă și frumoasă, fără a usca epiderma.

Bronzarea nu este numai o modă, o cochetărie, este un semn de sănătate, de belsug, de vitalitate. Ea dovedește prezența sub piele a energiei solare, acumulate în nenumărate pete mici brune, numite pigmenți. Bogăția acestei pigmentații și persistența ei după vacanță, după băile de soare, permite măsurarea foarte exactă a folosului pe care sănătatea voastră l-a tras în aceste câteva săptămâni de repaos.

PROASPĂTĂ ca FLORILE de PRIMĂVARĂ!

Iată impresia pe care o veți face, dacă veți întrebuința Kolynos. Veți constata noua strălucire ce vor căpăta dinții Dv. și farmecul pe care-l va adăuga surâsului Dv. Faceți ca milioane de alte persoane — și ca vedetele

Americane — începeți de azi a vă servi, zilnic de Kolynos. Vă veți convinge de proprietățile remarcabile ce posedă această nouă cremă dentifrice științifică, pentru iluminarea și curățirea dinților.

ILUMINAȚI SURĂSUL Dv. cu KOLYNOS

CUMPĂRAȚI TUBUL MARE e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

O OPERĂ ORIGINALĂ: „FIARA”

Dramă în 5 acte de d. Gheorghe I. Tăzlăuanu

Contingentele d-lui Gheorghe I. Tăzlăuanu cu teatrul sunt vechi. În urmă cu 9—10 ani d-sa a inaugurat un teatru în sala Casei de Credit P. T. T. Inițiativa și sacrificiile d-lui Tăzlăuanu nu și-au dat roadele sperate, dar de pe urma lor Capitala a rămas cu o sală de teatru, unde se joacă în fiecare stagiune.

D. Tăzlăuanu nu e debutant în literatură. D-sa e autorul volumului de epigrame „Înțepături”.

Acum d. Tăzlăuanu se prezintă cu o piesă de teatru. O dramă sguduitoare „Fiara”, în care un tată abject jinduește după trupul feciorelnic al fiicei sale și își strigă tumultos și nebunește dreptul lui de a-l poseda! Obșnuți să judecăm spectacolul și nu textul — e mare deosebirea între reprezentare și lectură — ne rezervăm elogiile posibile și înțepăturile eventuale pentru după căderea cortinei pe rampa luminată.

De altfel ar fi superfluu să rostim o apreciere asupra valoarei literare a operei, când d. I. Gr. Periețeanu — maestru al barei, președinte al consiliului de administrație C. F. R., vice-președinte al Senatului, poet fin și fost director general al teatrelor — își spune atât de eloquent, în prefața volumului, părerea d-sale de necontestată autoritate:

„Gradația impecabilă a logicii interioare, lipsită de sentimentalism și realizată în severe condițiuni estetice, constituie unitatea de concepție și de acțiune a puternicei drame, pe care cu atâtă talent d. Gheorghe I. Tăzlăuanu o prezintă acum cititorilor. Păstrând tradiția, d-sa a dat o nimerită întrebuințare personajelor secundare: ele încordează atmosfera, când au a reprezenta ordinea socială, sau destind monotonia scenei cu o vorbă de duh. Artă scriitorului începe în punctul în care persoanele, odată declanșate în marginea conflictului psihologic, există independent de subiectul care le-a dat viață. Ferindu-se de simpla povestire a faptelor, sau de o fatală a lor transfigurare într'un roman, el a crezut că singură o a doua viață a scenei, ar putea tălmăci problema care l-a preocupat. Dacă a reușit sau nu, se va vedea la lumina rampei.”

Rămâne — după cum spune d. Periețeanu — ca scena să investească definitiv opera d-lui Tăzlăuanu. E rândul d-lui Camil Petrescu, directorul Teatrului Național să traducă în fapt recomandarea ilustrului d-sale predecesor. Neîndoindu-l, d. Camil Petrescu își va face fără zăbavă datoria. Pentru cititorii de azi — spectatorii de mâine — ai operei d-lui Tăzlăuanu reproducem o prețioasă informație a autorului: „Numele personajelor din drama „Fiara” sunt imaginare.”

Într-o post-față, d. Gheorghe I. Tăzlăuanu, — dintr'o laudabilă probitate scriitoricească — arată că pentru cristalizarea psihologiei eroului principal al dramei d-sale a consultat 115 volume științifice și filozofice.

Drama „Fiara” nu e deci o simplă operă de improvizație, ci fructul unei foarte laborioase străduinți.

Lista lucrărilor consultate încheie eleganta plachetă. Găsim în ea citați: Petre Andrei, Bergson, Blaga, Brăileanu, I. Brucăr, Bourget P., Câmpăanu M., Cleopârde, Claude, Marin Demetrescu, G. C. Dragu, Dumas C., Rey Etienne, Freud, dr. Hurmuzescu, P. Janet, I. Kant, Gh. Marinescu, Nicodem, Mitropolitul Moldovei, Nietzsche, Ostwald, Payot J., Pandrea P., Parhon, Petrovici I., Periețeanu I. Gr., H. Poincaré, Rădulescu-Motru, Rousseau J. J., Eracle Sterian, Vlad C., Vlădoianu ing., Wilde Oscar, W. Wund și mulți alții.

O bibliografie copioasă deci — cuprinzând opere de știință, psihologie, fizică, sociologie, teologie, metafizică, estetică, energetică, morală, drept penal etc. — vine în sprijinul psihologiei eroului din „Fiara”.

După o sprijinire atât de formidabilă, mai poate fi îndoială că spectatorii își vor da adeziunea lor?

A. MUNTE

UNA DIN NENOROCIRILE TEATRULUI:

REFUZUL DE ROL

— Ai să joci!
— Ba n'am să joc deloc!
— Ai să joci cucoană, așa cum te văd eu!
— Bine, o să vedem, ce-o spune domnu' director!
— Hai la director, că am auzit tocmai că e bine dispus.
Probabil c'ai luat de multă vreme leafa întreagă și vrei să ți-o mai taie?
Două persoane — un bărbat și o femeie — duc un dialog, însoțit de o gesticulație extrem de bogată, urmați de un om, care face vizibile eforturi să-i potolească. Negăsind însă cuvintele, omul se mulțumește să facă gesturi disperate și, cu ochii scoși din orbite, să se ție de cele două persoane care traversează culoarele din spatele scenei, provocând mirarea mașiniștilor, ocupați cu dislocarea maldărelor de decoruri.
Eroii noștri de astăzi sunt o ingenuă, care refuză în rol dintr-o piesă originală, directorul de scenă, înținat cu montarea piesei originale și auto-ei respective.

Cele trei personaje iau loc în micul birou al șefului de cabinet, ca niște justițiabili în camera de consiliu.

Artista deschide poșeta, se oglindește, își aranjează o buclă de păr:

— Nu joc, să știu că demisionez!

— Unde ar fi norocul ăla?... Destul ai jucat ce-ai vrut dumneata, acum să mai joci și ce vrem noi! — spune directorul de scenă și apoi, adresându-se autorului, care n'a articulat un cuvânt:

— Spune domnule și dumneata ceva, ce stai așa, că doar ești interesat!

Autorul nu face decât semne disperate.

Eu îl înțeleg pe bietul autor.

Prin câte a trecut el, ca să-și vadă piesa în studiu! Se simte atât de emoționat, de când își vede piesa pe lista de repetiție, încât aproape nu mai are opinii. Aproape că nu mai e în stare să facă deosebire între d-na Marioara Voiculescu și d-na Olga Țăranu.

Directorul de scenă, după ce și-a aprins nervos o țigară, întrerupe tăcerea, care a durat numai o clipă:

— Dacă nu vrei să joci rolul advocatei, atunci să joci rolul mitocancei. Țta nu mai poți să spui că nu merge, că vîi cu el de-acasă!

— Te rog să fii cuviincios! Nu vorbești cu „alea” alea dumitale!

— „Alea”? Care „alea”?

— „Alea” care-ți dau voie să vorbești așa!

— Ascultă-mă pe mine, nu fii tâmpită dragă, joacă rolul ăsta că-ți convine! Dai lovitura cu el, nu fii proastă! Haide, vino aici să te sărut!

— Nu-l joc nici moartă!

— Las'că te înviez eu.

— De ce m'ai găsit tocmai pe mine? Sunt atâtea cari nu fac nimic! Mai ia-le și p'alea!

— Va să zică, tot nu vrei să joci? Lasă că-ți arăt eu!

Și adresându-se șefului de cabinet: „Anunță-ne dragă!”

Cei trei intru în cabinetul directorului. Dar înaintea tuturor, directorul de scenă începe: Domnule director, dumneaei refuză rolul. Spune că nu-i convine. Habar n'are de el! Și-a luat obiceiul ca să fie rugetă. Unde o să ajungem cu metoda asta? Chiar dumneavoastră ați distribuit-o.

— De ce nu vrei să joci, doamnă? — întreabă directorul, fierbând.

— Domnule director e rolul prea mic...

— Cum prea mic dom'le director, e cel mai mare rol feminin — spune directorul de scenă.

— Dacă-i prea mare, tot nu pot să-l învăț, spune artista că mai am de repetat și în altele. Ș'apoi îmi trebuie toalete!

— Dom'le director, intervine iarăși directorul de scenă, nu vedeți că n'are habar de rol? Li trebuie un singur tailleur! E numai rea voință!

— Dumneavoastră credeți că eu sunt pus aici pentru fleacuri d'astea? — spune directorul. Ia să mă slăbiți! Joci cucoană și s'a terminat. Adio!

— Bine domnule director! — spune artista, luată repede.

Cei trei eroi se ciocnesc la ieșire, fiecare vrând să se vadă mai repede afară.

— Ei ai văzut? spune regisorul, artei. Nu e păcat de vremea care ai pierdut-o? Vino aici să te sărut! Las'că-ți dau eu ție un rol să meargă vestea, un rol care l-a jucat la Berlin Greta Garbo.

— Adevărat? mi-l dai?!

— Gâsco, te-ai îndoit de mine? Când spune Sorică o vorbă, e lege!

Și totul e bine, când se sfârșește cu bine!

IOAN MASOFF

MEMBRELE CLUBULUI SPORTIV FEMENIN...
din Düsseldorf au făcut interesante demonstrații

SOSIREA MINISTRULUI DE EXTERNE AL EGIPTULUI
in gara de Nord Excelența Sa a fost întâmpinat de d. Grigore Gafencu ministrul afacerilor străine.

D. CONSILIER REGAL DR. C. ANGHELESCU
a împlinit 70 de ani și a fost sărbătorit cu acest prilej.

GRUPUL DE MUNCITORI GERMANI
care au sosit în Capitală în vederea participării la expoziția „Muncă și Voe Bună”

PARLAMENTARIII COMERȚULUI

Dela stânga la dreapta:

I. Sen. Minoescu Șt. Dep. Francisc Sachetti, Sen. N. T. Ionnițiu, Sen. Apostol Popa, Sen. D. P. Niculescu Ritz, Sen. Nestor D., Dep. P. Andreescu, Sen. Hanciu D., Dep. Săndulescu și Dep. C. I. Roșca
II. Dep. Stănică G. D. Dep. Bobancu N., Dep. Col. Vâlceanu, Dep. Șalu Gh., Dep. Mateescu V., Dep. C. Iordănescu, Dep. Firică Petre, Dep. I. Cristescu, Dep. Țanu Gh., Dep. Tamescu, Dep. D. Ionescu Liță, Dep. C. Ionescu
III. Sen. Zigrea, Dep. Teodorașcu N., Sen. N. S. Penescu, Dep. Valer Pascu, Dep. I. Biebea.

DUMINICA SPORTIVĂ

1. M. S. Regele la Băneasa, la disputarea premiului Regal, întreținându-se cu d. ministru de externe al Egiptului și cu d. consilier regal C. Argetoianu.

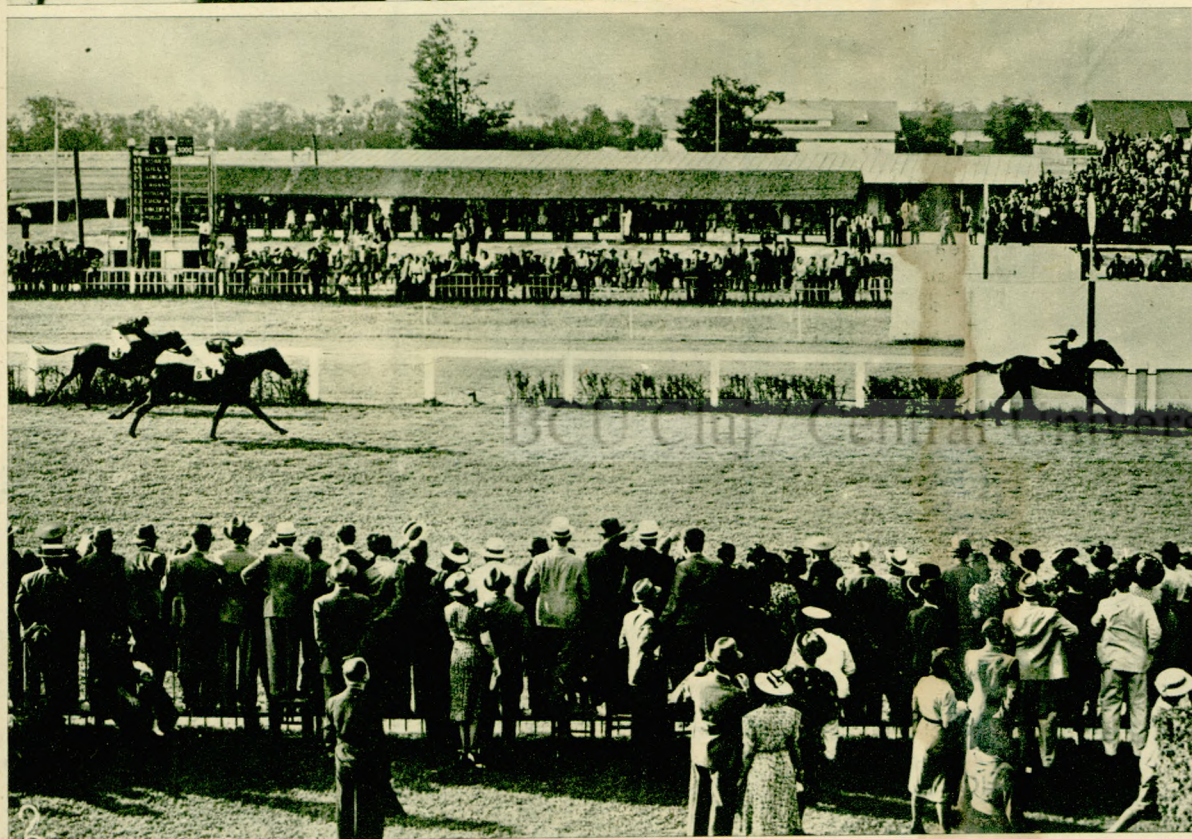
2. Sosirea în Premiul Regal.

3. Matchul de handbal Suedia-România. Echipetele fotografiate înainte de match.

4. Plecarea în Marele Premiu al Bucureștilor.

5. Paul Heinemann după victorie în Marele Premiu al Bucureștilor.

(Foto I. B. Ursian)

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Inserț sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obișnuit, 3 luni Lei 100. — In străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: 1 an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: 1 an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: 1 an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5: pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.595/929

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 4083. Prețul abonamentelor: In țară: 1 an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

NUMAI PENTRU DOAMNE: UN PĂRAU ÎN CARE POT PESCUI NUMAI FEMEI

„Neals Creek”, unul dintre cele mai bogate păraie de păstrăvi, a fost rezervat exclusiv femeilor. Nici un bărbat n'are acces aci. După figurile vesele ale fetelor din fotografia noastră, par'că nu-și pierde vremea de pomană!...

PARADA FETELOR FRU- MOASE, LA LONG-BEACH

Fete și fetițe de toate vârstele, fac repetiții, în uniformele lor multicolore pentru marea paradă ce va avea loc la Long Beach, California.

MARLENE DIETRICH LA CURSE

Renumita actriță de film, Marlene Dietrich, a luat parte la cursele de deschidere depe hipodromul „Hollywood Park”. Ea poartă moderna fustă scurtă, care avantajează renumitele-i picioare.

NUDIȘTI ARESTAȚI LA EXPOZIȚIA DIN NEW-YORK

La expoziția mondială din New-York urma să se aleagă o Miss Nudă 1939. Deodată, în mijlocul serbării, se ridică din mijlocul publicului șeriful și declară exhibiția imorală. Apoi, cu ajutorul unor funcționari polițienești, arestă pe cele patru concurente.

